Nr. 32
12 augustus 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Klein grut

Een, twee, drie, vier, vijf. . ." telde meneer Andrews halfluid en met een vlugge beweging van zijn linkerhand schoof hij vijf ruwe, doffe steentjes van zich af; de grootste was nog iets kleiner dan een erwt. Vóór zich op tafel had hij een heel stapeltje van die steentjes liggen, de weegschaal aan zijn rechterhand was er half mee gevuld. Het was een vervelend werkje, waar hij mee bezig was, maar een werkje dat de grootste stiptheid vereiste. Want de onooglijke steentjes waren ruwe diamantjes; ze moesten nauwkeurig worden geteld, voordat ze van het kantoor van de mijn naar de bank werden gezonden.

,,Een, twee, drie, vier, vijf. . ." telde hij verder, een nieuw stapeltje opzij schuivend. Zijn stem klonk hol door het verlaten kantoor. Eens in de maand gebruikte hij het stille middaguur voor het tellen, veilig opgesloten achter de van tralies voorziene vensters en beschermd door een alarminstallatie.

,,Een, twee, drie, vier, vijf. . ."

,,Schrik niet, meneer," zei een kalme stem in de deur. ,,Handen omhoog, alstublieft."

Andrews keek ontsteld op. In de deuropening stond een kerel als een boom hem grijnzend aan te staren. Voor zijn ogen had hij een lap met twee gaten gebonden en zijn rechterhand omklemde een pistool, dat hij dreigend op de kassier gericht hield. Langzaam stapte hij het kantoor binnen.

Andrews zat roerloos van schrik met zijn handen omhoog. Hij begreep niet, hoe de kerel binnengekomen was. Maar hij wás er in ieder geval en geen tralies of alarminstallatie konden nu nog baten. De kluis stond open en over drie kwartier keerde het personeel pas terug. De dief had dus alle tijd om zijn slag te slaan.

,,Hoe ik hier ben binnengekomen?" lachte de man, terwijl hij achter Andrews ging staan en vlug een touw om diens polsen sloeg. ,,Nogal eenvoudig. Je moet de portier zeggen dat hij zich niet zo moet uitsloven voor de directeur. Die is mans genoeg om zelf zijn tas naar zijn privé-kantoor te dragen. Een portier is er om een oogje op de deur te houden. Had hij dat gedaan in plaats van de tas van de directeur naar boven te brengen, dan had ik geen schijn van kans gekregen om ook naar boven te lopen en me te laten insluiten."

Hij lachte spottend en bond inmiddels de benen en armen van Andrews stevig aan de stoel vast.

,,Ziezo, dat is voor elkaar," grinnikte hij voldaan. ,,Ik zie, dat ik geluk heb. Jullie hebt het moois keurig voor me klaar gelegd. . ." Hij keek naar de open deur van de kluis en klopte Andrews vriendschappelijk op de schouder. ,,Wees maar niet bang, dat ik je kwaad zal doen. Mijn pistool is een onschuldig ding. Het is maar een oud startpistool met een losse patroon. Je zou er bij manier van spreken zelfs geen vlieg mee kunnen doodschieten."

Andrews gaf geen antwoord. Hij dacht aan het half miljoen aan diamanten, dat in de kluis zo maar voor het grijpen lag. Toen viel zijn oog op het startpistool, dat dicht bij hem op tafel lag, terwijl de dief op de kluis in de hoek toetrad. De onaangename lach van de inbreker maakte hem woedend. . . Door een doodonschuldig startpistool had hij zich angst laten aanjagen. Als zijn collega's het ooit te weten kwamen, lachten zij hem uit! Hij verslikte zich bijna in zijn kauwgum, zó wond hij zich op over zo'n smadelijk avontuur. . .

Terwijl de dief kalm de grootste stenen uitzocht, kwam er nieuw licht in de ogen van meneer Andrews. . . Hij bewoog zijn rechterarm en spande zich in om wat ruimte te krijgen in het touw, waarmee hij aan de stoelleuning vastgebonden zat. Het gaf werkelijk iets mee en na enkele vergeefse pogingen lukte het hem zijn onderarm vrij te maken. Toen boog hij zich met stoel en al opzij en tastte naar het startpistool. . .

De dief in de kluis begon onderwijl een gemoedelijke alleenspraak. ,,Die deugt niet — te veel gebarsten. Dat is een prachtsteen, zeker achthonderd waard. Gelukkig, dat ik verstand heb van diamanten, niet, meneer Andrews? Veronderstel dat je het slechte goedje meenam en de mooiste dingen liet liggen! Alles meenemen gaat niet, zie je. . ."

Hij keek vluchtig over zijn schouder naar Andrews, die stijf achter de tafel zat.

,,Wat zie je er plotseling benauwd uit," spotte hij. ,,Ben je bang, dat ik de firma ruïneren zal?"

Grijnzend stopte hij links en rechts de stenen in zijn zakken. ,,Ziezo, dat is genoeg. . ."

Hij keerde zich om en liep halverwege de tafel. ,,Waar is mijn speelgoedding?" klonk het verwonderd.

,,Heb ik hier," zei Andrews rustig. De loop van het startpistool stak juist boven de tafelrand uit en was schuin op het hoofd van de bandiet gericht.

,,Kom, kom. . ." zei deze verbluft, terwijl hij een stap nader kwam.

,,Blijf daar staan!" beval Andrews dreigend. ,,Blijf daar staan totdat het personeel komt. Denk erom, het pistool is geladen. Ik heb óók een hekel aan bloed, maar ik ken mijn plicht. . ."

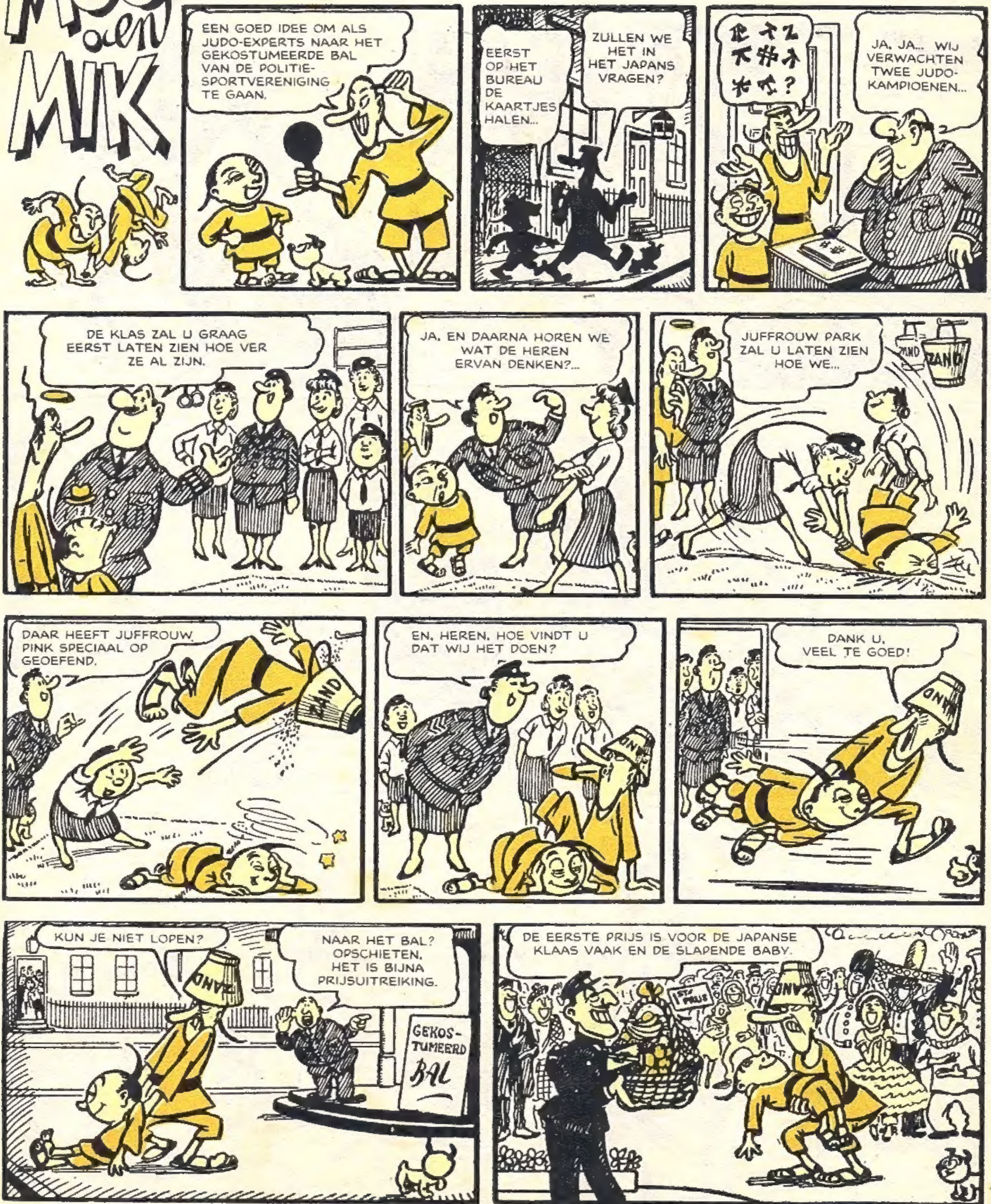
De ander keek ongelovig naar de loop van het wapen. Hij aarzelde, schold binnensmonds en dook plotseling in elkaar. Toen sprong hij op de tafel toe en gelijktijdig viel er een schot — een vreemde, doffe knal. De dief gilde, gooide de tafel en de stoel mét meneer Andrews omver en sloeg tegen de vloer, terwijl de diamantjes wegrolden over de grond.

Toen de bedienden een half uur later verschenen, troffen ze Andrews in hulpeloze toestand onder de tafel aan. Dicht in zijn nabijheid lag een man als een boom wiens zakken gevuld waren met ruwe diamanten. Hij was bewusteloos. Zijn gezicht vertoonde verschillende wondjes, die veroorzaakt bleken te zijn door de dofglinsterende steentjes die Andrews had zitten tellen.

,,Klein grut," stamelde Andrews met zwakke stem, terwijl men hem van zijn boeien bevrijdde. ,,Om de uitwerking te verhogen heb ik de monding van het pistool dat daar ligt, met vochtige kauwgom afgesloten. Een losse patroon was genoeg, de lading bestond uit kleine diamantjes."

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Mijn vader is geen struikrover

DANKBAAR, MAAR NOG WEL BEZORGD, LIEP AMY NAAR BUITEN.

- MAAR ZOU VADER STERK GENOEG ZIJN OM TE RIJDEN? HIJ IS ZIEK.

HIJ WAS HELEMAAL OPGEKNAPT. HIJ MOEST DRINGENDE ZAKEN AFHANDELEN IN DE BUURT, ZEI HIJ NOG.

MARTHA GING VERDER AAN HAAR WERK. AMY KEEK HAAR DANKBAAR NA.

DIE GOEIE MARTHA. ZIJ GELOOFT IN VADER, NET ALS IK. ZIJ WEET OOK ZEKER DAT HIJ GEEN STRUIKROVER KAN ZIJN, AL ZEGT IEDEREEN HET.

NET WILDE AMY DE STALDEUREN SLUITEN, TOEN ZE EEN BRIEFJE ZAG LIGGEN.

ZOU VADER HET VERLOREN HEBBEN IN DE HAAST? HET IS ZIJN HANDSCHRIFT.

10 Juni. Guildford-Londen postkoets (Hoek Deadmoor)
15 Juni. Londen-Guildford postkoets (Hoek Berkenlaan)
23 Juni. Portsmouth-Londen (10 uur Ashwood Kasteellaan)

EEN LIJST VAN POSTKOETSEN DIE HIER IN DE BUURT VOORBIJKOMEN. DIE VAN VANDAAG IS ONDERSTREEPT. ZOU VADER TOCH ALS STRUIKROVER OPTREDEN OM EEN OF ANDERE REDEN? ZOU HIJ NU ONDERWEG ZIJN OM DIE KOETS AAN TE HOUDEN?

AMY DACHT AAN NIETS ANDERS MEER EN RENDE HET PARK UIT.

IK HEB GEEN MINUUT TE VERLIEZEN. IK MOET HET ZIEN...

EVEN LATER STOND OP DE HOEK VAN DE KASTEELLAAN EEN GEMASKERDE RUITER, TERWIJL IN DE VERTE EEN POSTKOETS NADERDE.

DE POSTKOETS! HIJ IS VROEG VANDAAG, MAAR IK BEN KLAAR OM...

LONDEN

DE KOETS NADERDE. NIEMAND VERWACHTTE EEN STRUIKROVER OP DE HOEK. AMY LIEP INTUSSEN ZO HARD ZE KON OM BIJ HAAR VADER TE KOMEN.

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

MISSCHIEN IS HET DE HOED VAN DE SOLDAAT DIE DOOR DE RONDKOPPEN GEZOCHT WORDT...

MARTHA STAPTE RICHARDS KAMER BINNEN.
RICHARD, WAT EEN MOOIE HOED HEB JE DAAR! VAN WIE HEB JE DIE GEKREGEN?
JE MAAKT ME AAN HET SCHRIKKEN, MARTHA!

MARTHA MAAKTE DAT ZIJ WEGKWAM.
WAAROM WILDE MARTHA WETEN, WAAR DE HOED VANDAAN KOMT? KAN IK HAAR WEL VERTROUWEN?

TOEN KWAM KATE BINNEN.
ALS JE IETS OVER VADERS HOED WILT WETEN, MARTHA, VRAAG HET MIJ DAN!
NEEM ME NIET KWALIJK, JUFFROUW KATE!

KATE GING NAAR RICHARD TOE.
IK HEB MARTHA NIETS VERTELD.
NATUURLIJK NIET, RICHARD. MAAR WE MOETEN HEEL VOORZICHTIG ZIJN. IK GA NAAR STEPHEN.

KATE VERTELDE STEPHEN ALLES. ZE LIET HEM HET MEDAILLON ZIEN.
KIJK, VADER MOET HET AAN DE SOLDAAT GEGEVEN HEBBEN. ZOU HIJ EEN BOODSCHAP VAN VADER KOMEN BRENGEN?
MISSCHIEN, WE ZULLEN HET GAUW WETEN. VANAVOND ZULLEN WE DE SOLDAAT IN HUIS BRENGEN.

KATE HERINNERDE ZICH, WAT DE SOLDAAT GEZEGD HAD.
ZOU DE BOODSCHAP VAN VADER DAN IETS MET DE KONING TE MAKEN HEBBEN?

MARTHA WAS INTUSSEN NAAR HAAR KAMER GEGAAN.
IK BEGRIJP ER NIETS VAN. KATE ZEGT DAT DE HOED VAN HAAR VADER IS. IK ZAL HEN GOED IN HET OOG HOUDEN!

VLUG, STEPHEN, GA JIJ NAAR DE SOLDAAT. IK ZAL DIE ANDER AFLEIDEN...

KATE SNELDE WEG. DE GEHEIMZINNIGE BESPIEDSTER ZAT HAAR OP DE HIELEN.
IK GA NAAR DE RUÏNE. DAAR RAAK IK DE SPION WEL KWIJT.

TOEN HET DONKER WAS GEWORDEN, SLOPEN KATE EN STEPHEN NAAR HET HOL...

...WAAR KATE DE SOLDAAT VERSTOPT HAD.
SST... DAAR KOMT IEMAND!

KATE BEREIKTE DE RUÏNE EN KLOM DE TRAP OP. TOEN PAS ZAG ZE WIE DE SPIONNE WAS!
MARTHA! IK DACHT HET WEL...

8

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen huren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. In een stratocruiser vliegen de kinderen naar het vakantie-eiland.*

Een lichte beweging in de stoel voor hem was het teken, dat de meisjes ook wakker werden en hij gaf ze allebei een duwtje in de rug.

Het uitzicht was werkelijk adembenemend mooi en ze bleven doodstil naar buiten kijken totdat de lucht langzaam maar zeker zijn normale kleur had teruggekregen. Stuk voor stuk gingen ze naar de toiletruimte om zich snel te wassen en tanden te poetsen.

Een half uur later werd het ontbijt binnengebracht en hoewel ze de laatste uren bijna geen beweging hadden gehad, voelden ze zich alle drie toch hongerig.

,,Als dat zo doorgaat, kunnen jullie me als een tonnetje uit het vliegtuig rollen,'' zei Gappy, terwijl ze de schotels te lijf ging.

Het was inmiddels helemaal licht geworden en door de ramen zagen ze ver onder zich de eindeloze, blauwe zee.

De gezagvoerder kwam uit de cockpit om even een babbeltje te maken met de passagiers.

,,En, jongelui,'' zei hij tegen Gappy, Jane en Jim. ,,Hoe bevalt jullie de eerste vliegtocht?''

,,Het is fantastisch,'' zei Jim. ,,Je hebt gewoon het gevoel of je in een heel duur hotel logeert.''

De gezagvoerder lachte en vroeg Jim of hij misschien even een kijkje zou willen nemen in de cockpit. Jim sprong onmiddellijk op en hij was al halverwege het middenpad voordat de piloot zich had omgedraaid.

Jim opende de deur van de cockpit en stapte met een stralend gezicht het geheimzinnige, wonderlijke wereldje van instrumenten binnen. Het was een hele overgang van de luxueuze, rustige sfeer in de passagiersruimte naar de glazen ruimte, waar hard gewerkt werd. Er bleken heel wat mensen betrokken te zijn bij het besturen van het vliegtuig en Jim werd aan ieder der bemanningsleden voorgesteld: een navigator, een radiotelegrafist, twee boordwerktuigkundigen en de tweede piloot, die dadelijk onder de gezagvoerder stond. Hij bleek een vriendelijke jongeman te zijn, die Jim vroeg of hij misschien even naast hem wilde zitten op de plaats van de eerste piloot.

Jim liet zich geen tweede maal uitnodigen en ging met verrukte ogen zitten. Het was werkelijk het mooiste van het mooiste. Recht voor hem zag hij roomwitte wolken, die in de ruimte oprezen als besneeuwde bergtoppen.

„Vliegt u weleens door een orkaan?" vroeg Jim.

„Niet als we het kunnen voorkomen," antwoordde de gezagvoerder over zijn schouder. „We worden altijd tijdig gewaarschuwd wanneer er een in de buurt is, zodat we snel van koers kunnen veranderen om hem te ontlopen. Maar ik heb toch al verscheidene malen in de rand van een orkaan gevlogen."

„En hoe was dat?" vroeg Jim nieuwsgierig. Het leek hem een bijzonder griezelige onderneming.

De gezagvoerder haalde zijn schouders op. „Nou, het ging er nogal ruw aan toe," antwoordde hij laconiek. „Je wordt een beetje heen en weer geschud en sommige passagiers kunnen daar niet zo best tegen."

Jim kon zich dat wel indenken; zijn eigen maag had ook even gedraaid toen het vliegtuig opgestegen was.

Hij bleef nog even in de stoel zitten en stond toen met een spijtig gezicht op. Wat zouden de jongens van school opkijken als hij het vertelde!

Jim bedankte de gezagvoerder heel hartelijk en nam zich voor ook piloot te worden.

De meisjes waren bezig met een spelletje ganzenbord toen hij terugkwam, maar hij was nog te diep onder de indruk om mee te doen en hij bleef zeker nog een kwartier met een wazige blik voor zich uit staren.

Een poosje later zagen ze in de zee onder hen plotseling af en toe gelige vlakken en ze vroegen zich alle drie af wat het kon zijn. De dame die naast Jim zat, vertelde dat ze boven de Sargassozee vlogen en dat die gelige plekken kilometers brede stukken drijvend wier waren.

„Vroeger waren de zeelieden er doodsbang voor," zei ze. „Ze dachten dat ze hun schepen nooit meer uit het wier zouden krijgen als ze er eenmaal in verward geraakt waren en dat ze veroordeeld waren dan tot hun dood met het wier mee te drijven."

„Wat vreselijk!" zei Jane huiverend.

„Het was maar een verhaaltje," stelde de vriendelijke dame haar onmiddellijk gerust. „Net als de sprookjes over zeemeerminnen en zeemonsters. Het wier is er wel, maar de laag is niet zo dik, dat een schip er zich niet doorheen zou kunnen ploegen."

Gappy staarde dromerig naar buiten en probeerde zich voor te stellen hoe Londen er nu zou uit zien. Londen met zijn eeuwige grauwe mist. Maar het viel niet mee dat beeld voor je geest te halen, als je overal helder zonlicht zag. Voor het eerst leek het droomeiland dichterbij dan het oude vertrouwde vaderland.

Omdat iedereen zijn horloge vier uur had teruggezet, leek er geen eind te komen aan de morgen. Maar eindelijk werd er toch door de luidspreker meegedeeld, dat ze gauw zouden landen op de Bermuda-eilanden.

De veiligheidsriemen werden vastgemaakt en de stewardess deelde weer kauwgom rond. Terwijl het vliegtuig daalde, had Jim heel even het gevoel of zijn maag begon te zweven en hij vroeg zich af of er van zijn vliegerscarrière wel iets terecht zou komen door zijn aanleg voor luchtziekte.

Het toestel landde kalm en voordat iemand er erg in had, rolde het al over de landingsbaan van het vliegveld tot voor het grote hoofdgebouw. Het geronk van de motoren hield op en maakte plaats voor een weldadige rust. De passagiers stonden op en begaven zich kalm naar de uitgang.

Het eerste dat Jane, Jim en Gappy opmerkten, was de weldadige zonnewarmte, die nog niets drukkends had, omdat het op Bermuda pas half elf 's morgens was.

Het was een verademing eindelijk de benen weer eens te kunnen strekken en het drietal besloot niet met de andere passagiers naar het restaurant te gaan,

Jim liet zich geen tweede maal uitnodigen en ging met verrukte ogen zitten.

„O, ik kan jullie wel even uit de brand helpen," zei ze en ze overhandigde Jane wat kleingeld.

maar een korte wandeling te maken.

„Maar zorg wel dat jullie in de buurt blijven," zei een man, die voor een loods bezig was koffers op een wagentje te laden. „Want als je te laat terug bent, vertrekt het vliegtuig zonder jullie."

De lucht had iets tintelends en ze zogen er hun longen mee vol. Op hun gemak slenterden ze wat langs de rijen vliegtuigen en keken naar de mannen die bezig waren met tanken en andere karweitjes.

Jane slaakte een diepe zucht van puur genot.

„Voelen jullie je ook zo zalig?" riep ze uit. „Gappy! Moeten we niet van de gelegenheid gebruik maken om een kaartje naar huis te sturen?"

Ze liepen onmiddellijk terug naar het hoofdgebouw en vonden er een kiosk, waar kaarten en postzegels in overvloed te krijgen waren. Maar op het moment dat ze hun keus gemaakt hadden, kwamen ze tot de vervelende ontdekking, dat ze geen zilvergeld hadden.

„Wat doen we nou?" zei Gappy en ze kreeg prompt antwoord van juffrouw Potts, die achter hen stond.

„O, ik kan jullie wel even uit de brand helpen," zei ze en ze overhandigde Jane wat kleingeld.

„Betaal me het maar terug als jullie het goud van mijn bet-betovergrootvader hebben gevonden," zei ze lachend, terwijl ze het drietal alleen liet.

Gappy keek haar na. „Een schat van een mens, hè, die juffrouw Potts."

„Ja," zei Jim. „En toch. . ."

„Nou, wat valt er op haar aan te merken?" wilde Jane weten.

Jim haalde de schouders op.

„Och, eigenlijk niets," zei hij. „Laat maar." En hij boog zich over de kaart die hij voor zijn familie had uitgekozen.

Veel te gauw klonk door de luidspreker de mededeling, dat de passagiers zich weer naar het vliegtuig moesten begeven.

„Ik ben blij dat ik niet zo dik gekleed ben," zei Jane, terwijl ze over het zonnige vliegveld liepen.

Hoewel ze het geen van drieën wilden toegeven, begonnen ze langzamerhand toch een beetje genoeg te krijgen van de vliegtocht. Het leek of er geen eind aan kwam.

Een uitgebreide lunch, opgediend door een nieuwe stewardess, doodde de tijd enigszins en daarna zaten ze wat te soezen, totdat er werd meegedeeld, dat het vliegtuig ging landen op Barbados.

De reis zou voor drie kwartier onderbroken worden en iedereen keek geïnteresseerd omlaag, terwijl ze boven het eiland cirkelden.

„Kijk, dat is de hoofdstad," zei Jim, naar een dicht opeengepakte huizenmassa wijzend. „Hoe heet hij ook weer? Eh. . . Bridgetown."

Toen ze uit het vliegtuig waren gestapt, konden ze duidelijk voelen dat ze het einddoel van de reis naderden. Op Barbados heerste een tropische warmte.

Geboeid keken ze naar een gezette, donkere vrouw, die langs het terras van het vliegveldrestaurant liep met een groot, vol dienblad op haar hoofd.

„Tjonge, wat zul je daar een gevoel voor evenwicht voor moeten hebben," riep Gappy uit.

„Nou," zei Jim. „Dat zou jij ook kunnen als je er zo jong mee begon als dat meisje daar."

Op een meter van hen vandaan stond een klein meisje verlegen in hun richting te kijken. Ze had een vinger in haar mond; en ze droeg een roze jurk, maar geen schoenen. En op haar zwarte krullebol stond een stenen kruik met water.

„Hallo!" zei Gappy.

Het kind giechelde.

„Dag, juffie," antwoordde ze. En toen draaide ze zich snel om en liep weg, terwijl ze af en toe een verlegen blik wierp naar het drietal op het terras. En intussen bleef de zware stenen kruik onbeweeglijk op haar hoofd staan, alsof hij er deel van uitmaakte.

„Daar ga ik me in oefenen," zei Jane. „Moet je je eens voorstellen wat je daar een gemak van hebt op school, als je met al die stapels boeken loopt te sjouwen."

„Als je er hier maar niet mee begint," zei Jim toen hij Janes peinzende blik op het glas limonade voor haar zag rusten.

Een half uur later zaten ze al weer hoog in de lucht, op weg naar de laatste landingsplaats, Trinidad.

Tot nu toe hadden ze steeds het idee gehad, dat ze nog ruimschoots de tijd hadden om allerlei dingen te doen; maar plotseling kwamen ze tot de ontdekking, dat ze bijna op de plaats van bestemming waren en dat al hun bezittingen door elkaar lagen.

. . . en op haar zwarte krullebol stond een stenen kruik met water.

„Mijn paspoort!" riep Jim wanhopig uit, terwijl hij tevergeefs in al zijn zakken zocht. „Ik ben mijn paspoort kwijt!"

„Dat heb ik," antwoordde Gappy. „Maar waar is je passagebiljet? En heb je dat immigratieformulier al ingevuld?"

Jim ging weer op zoek en vond de belangrijke paperassen eindelijk onder in de doos van het ganzenbordspel.

Maar intussen was Jane de wanhoop nabij, omdat ze de envelop met West-indisch geld kwijt was. Er werd koortsachtig gezocht en Jane stond net op het punt het op te geven, toen Gappy het stapeltje bankbiljetten uit een opgevouwen landkaart schudde. De wielen van het vliegtuig rolden al over de landingsbaan van Piarco, de luchthaven van Trinidad, toen ze eindelijk met alles klaar waren en met hun koffers in de hand stonden.

De warme, fluweelzachte avondlucht verwelkomde hen toen ze, moe en plakkerig, voor de laatste maal uit het vliegtuig stapten. Ze voelden zich een beetje verlaten en eenzaam en stonden zwijgend bij elkaar, toen ze plotseling een bekende stem hoorden.

„Hallo, Gappy! Jane! Jim! Ik ben het, Paul!"

Paul kwam hun bij de uitgang van het vliegveld met uitgestrekte armen tegemoet. Het was een gedrang van je welste en drie opgewonden stemmen ratelden door elkaar heen.

„Wat warm is het hier!"

„Ik herken je bijna niet meer, Paul. Zo bruin ben je geworden!"

„Ik val om van de slaap!"

„Heb je Reus niet meegebracht?" Reus was de onafscheidelijke, trouwe hond van Paul.

„We hebben in het vliegtuig kennis gemaakt met een soort zeeroofster. Althans een nakomelinge van een echte zeerover."

„Dat is waar ook!" riep Gappy uit. „Waar is juffrouw Potts gebleven?"

Ze was in geen velden of wegen te bekennen.

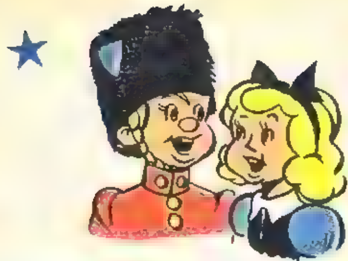
„Vertel dat straks maar," zei Paul.

Hij had logies voor zijn vrienden besproken in een hotel, dat vlak bij de luchthaven stond, en ze gingen er meteen naar toe. Het was heerlijk koel in het grote, witte gebouw.

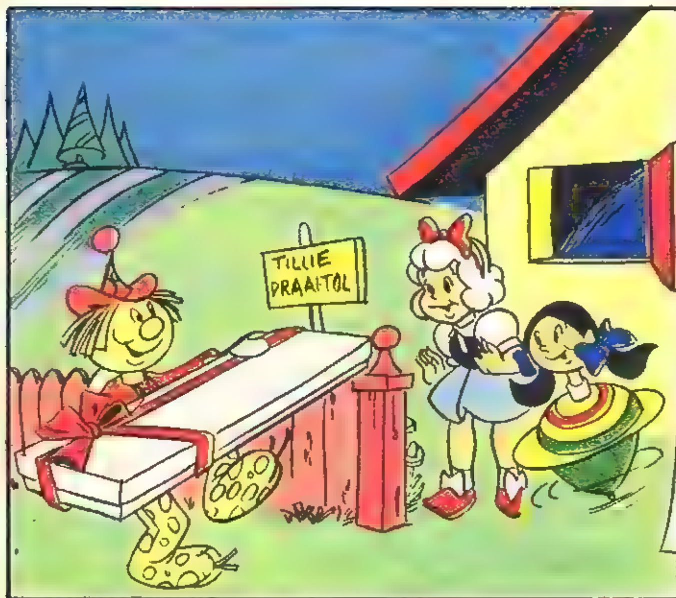
„Alles is al besteld en in orde," zei Paul, die nog steeds straalde van genoegen, dat hij zijn vrienden weer bij zich had. „Jane en Gappy hebben samen een grote voorkamer op de eerste etage en Jim en ik huizen een verdieping hoger. Het lijkt me het beste dat we nu eerst wat gaan eten en dan kunnen jullie naar bed. We gaan morgenochtend al vroeg op pad."

Wordt vervolgd

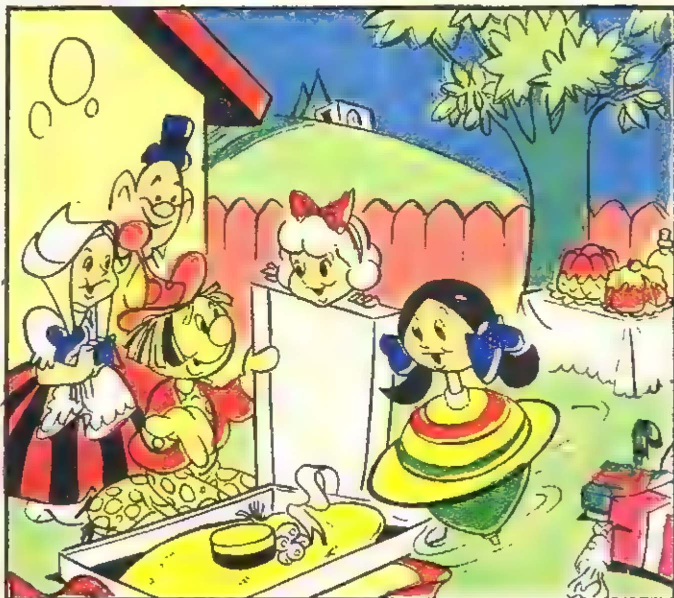

SPELEND

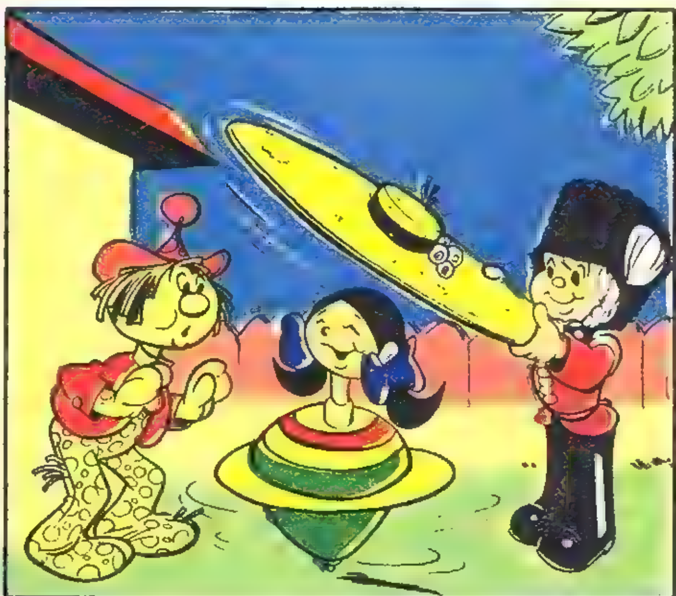
Willie Stropop maakte een zonnehoed voor Tillie Draaitol, die jarig was. Toen hij eindelijk klaar was, was Willie erg trots op zichzelf. Hij pakte de hoed in een grote doos en ging naar Tillies huis, waar Dollie en Tillie hem al opwachtten.

„Wel gefeliciteerd, Tillie!" riep Willie. „Hier is een cadeautje voor je, zal ik het uitpakken?" „Graag," zei Tillie, die benieuwd was wat er in die grote doos zat. Willie maakte het touwtje los. „Alsjeblieft!" zei hij trots.

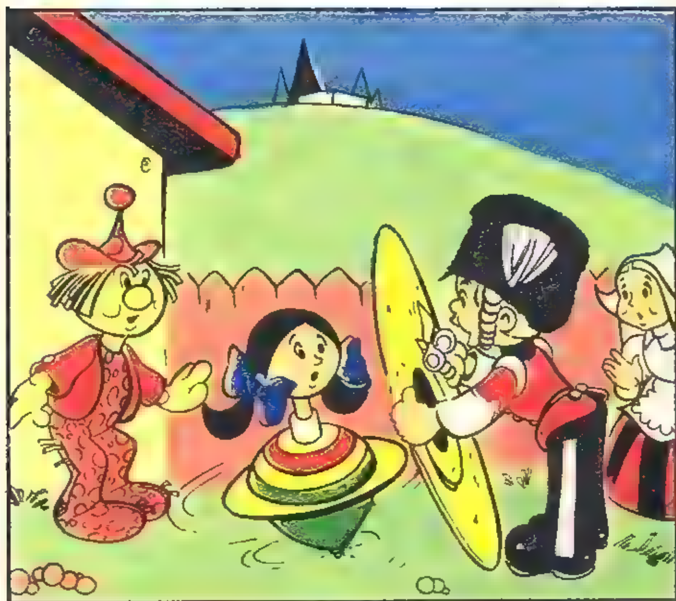

Tillie vond het een prachtcadeau. „Wel bedankt, Willie," zei ze blij. Maar toen ze de hoed op had, zag je de hele Tillie niet meer. „Een toverhoed!" zei Kwink. „Nee, geen toverhoed, een gewone zonnehoed!" antwoordde Willie, die het een domme opmerking vond.

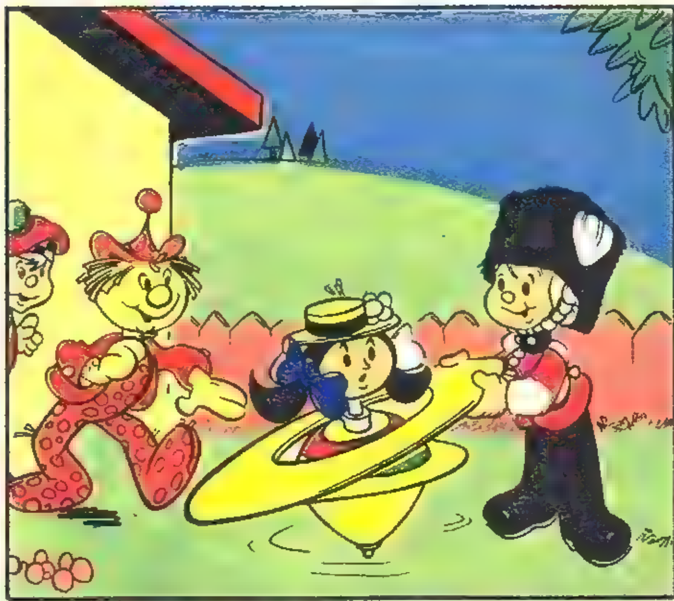

„Waar is Tillie opeens gebleven?" vroeg Kwink. Tommie kwam erbij. „Wees maar niet boos, Willie," troostte hij en tilde de hoed op, waar een glimlachende Tillie van onder te voorschijn kwam. „Wat een grappig cadeau, Willie," lachte ze, „ik kan nu fijn in de schaduw tollen."

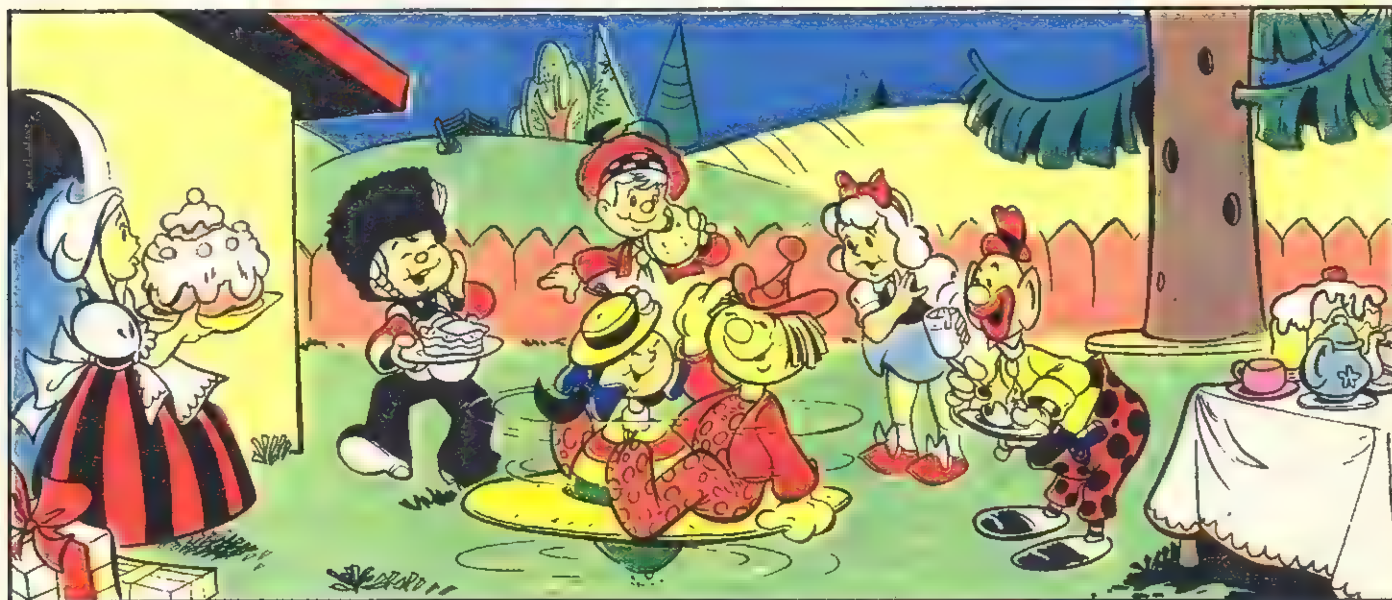
SPEELGOED

Maar Tommie wist nog iets beters. Hij holde naar binnen en kwam terug met een schaar. En voor iemand begreep wat hij van plan was, knipte hij een groot stuk van de rand van de hoed. „Oooo!" zei Tillie verdrietig. „Wat doe je nu?"

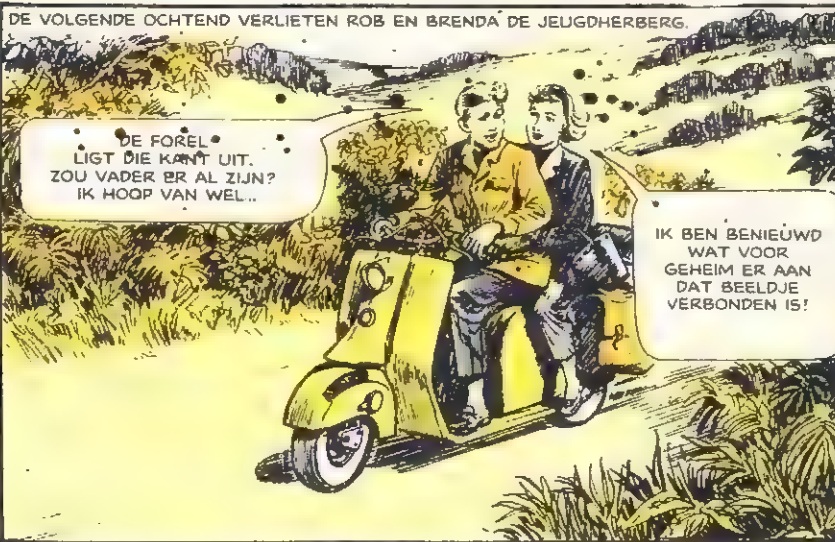
„Kijk niet zo treurig," zei Tommie, „je zult zien dat het goed komt. De rand van de hoed is iets te groot." Tommie knipte de buitenste rand verder af en zette toen de hoed op Tillies hoofd. De afgeknipte rand deed hij om haar middel.

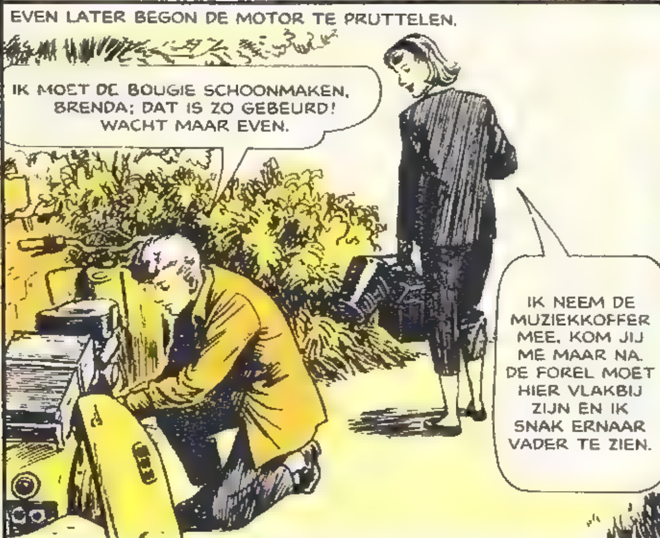
Het hoedje stond nu nog veel leuker. Tillie was erg blij en Willie natuurlijk ook. De rand om Tillies middel was zo breed, dat er iemand op kon zitten. Nu kon Tillie nog als draaimolentje dienen ook. Wat knap bedacht van Tommie!

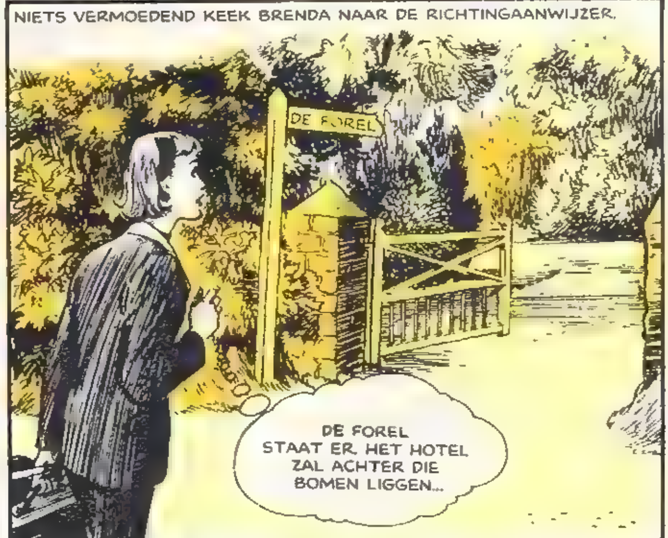
Tillie tolde maar in het rond en Willie Stropop mocht meedraaien. „Wat een fijn verjaarsfeest, Tillie," lachte hij. En iedereen was het met hem eens. Er was genoeg te drinken en te snoepen en om beurten mochten ze met Tillie meedraaien.

De kristallen kroon

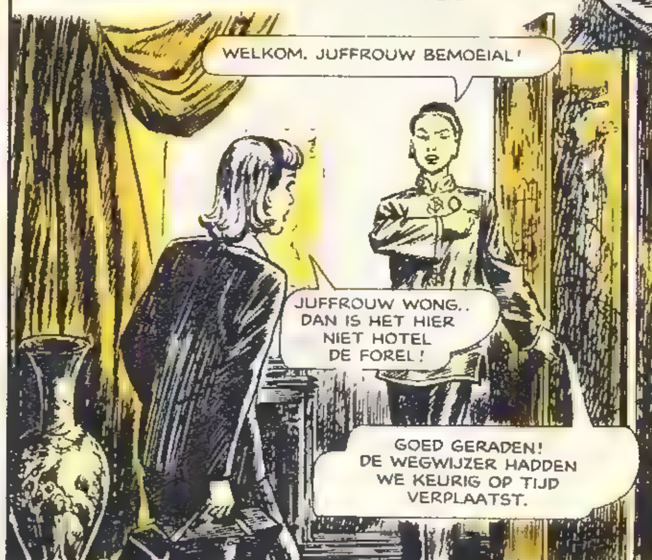

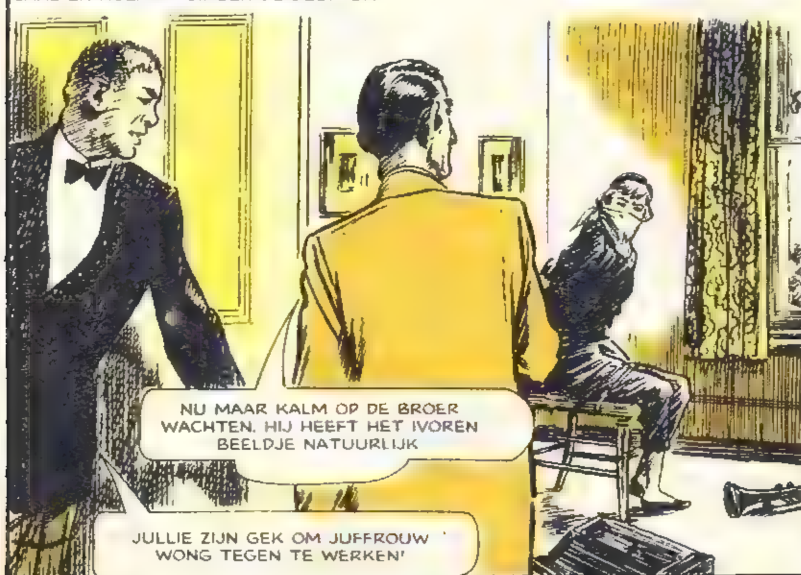

TOEN BRENDA DE HAL BETRAD, BLEEF ZE VERWONDERD STAAN.
GEEN STERVELING TE ZIEN... WAT EEN OOSTERSE KUNSTSCHATTEN... MAAR HET LIJKT HELEMAAL GEEN HOTEL.

OPEENS WERD EEN GORDIJN OPZIJ GETROKKEN.
WELKOM, JUFFROUW BEMOEIAL!
JUFFROUW WONG.. DAN IS HET HIER NIET HOTEL DE FOREL!
GOED GERADEN! DE WEGWIJZER HADDEN WE KEURIG OP TIJD VERPLAATST.

JUFFROUW WONG RIEP HAAR HANDLANGERS. GAUW NAM BRENDA DE KANS WAAR OM HET BEELDJE TE VERSTOPPEN.
HIER IN DIE VAAS! VOORLOPIG IS HET VEILIG.

NIEMAND HAD GEZIEN WAT BRENDA DEED, MAAR ONTSNAPPEN KON ZE NIET MEER.
HET BEELDJE ZIT NIET IN HAAR TAS
IN DE MUZIEKDOOS DAN? ANDERS HEEFT HAAR BROER HET: DIE ZAL DIRECT WEL KOMEN. WE WACHTEN MAAR AF. BRENG HAAR NAAR BOVEN!

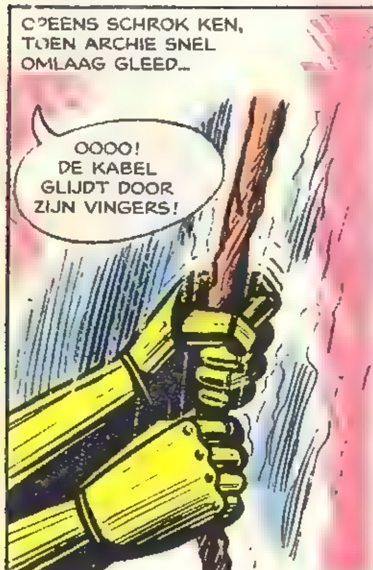

BOVEN AANGEKOMEN
NEE, HIER ZIT HET OOK NIET IN
HELP EENS EVEN, ZE MOET HAAR BROER NIET KUNNEN WAARSCHUWEN ALS HIJ KOMT.

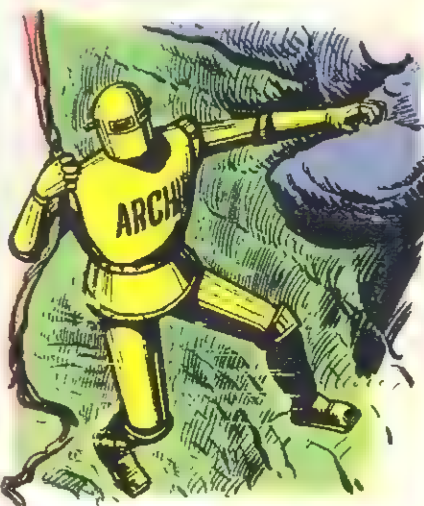

CARL EN HOLMAN GINGEN DE DEUR UIT
NU MAAR KALM OP DE BROER WACHTEN. HIJ HEEFT HET IVOREN BEELDJE NATUURLIJK
JULLIE ZIJN GEK OM JUFFROUW WONG TEGEN TE WERKEN!

VASTGEBONDEN, MET EEN PROP IN DE MOND, KON BRENDA NIETS BEGINNEN. MAAR OPEENS...
IK KAN NIET OP DE TROMPET BLAZEN OM ROB TE WAARSCHUWEN. MAAR.. IK MOET HET PROBEREN..

De man van staal

HET KOSTTE ARCHIE HET UITERSTE VAN ZIJN KRACHTEN HET WRAK OP TE TILLEN.

MAAR EINDELIJK...
MOOI ZO, ARCHIE, HOU VAST, IK GA NAAR BINNEN.

TED KLAUTERDE NAAR BINNEN.
ACHTER DAT DEURTJE LIGT NATUURLIJK DE LAADRUIMTE.

TED WRIKTE DE DEUR OPEN EN HAALDE EEN PAKJE TE VOORSCHIJN.
HEBBEN WE DAAR NU ALLE MOEITE VOOR GEDAAN? ER MOET WEL IETS VAN ZEER GROTE WAARDE IN ZITTEN. KOM, IK ZAL NAAR BUITEN GAAN VOORDAT ARCHIES KRACHTEN HET BEGEVEN.

HET IS GELUKT, ARCHIE, WE ZIJN KLAAR, GELOOF IK.
ARCHI

KEN KON ZIJN OREN NIET GELOVEN, TOEN HIJ TED HOORDE SCHREEUWEN.
GELUKT! IK HEB DE LADING ERUIT GEHAALD; IK WEET NIET WAT HET IS, MAAR WE HEBBEN HET!

OPEENS HOORDE KEN GERITSEL ACHTER ZICH, MAAR TE LAAT...
DAGUSTA, HOE KOM JIJ...?
ZIEZO, JE SCHATGRAVERIJ IS NU TEN EINDE! DE REST DOEN WIJ WEL.

KEN WERD BEWUSTELOOS GESLAGEN. DAGUSTA PAKTE ZIJN HOED.
KOM MEE, PATCH, IK HEB EEN PRACHTIG PLAN OM DAT PAKJE IN HANDEN TE KRIJGEN. WE HALEN DE BUIT TOCH NOG BINNEN.

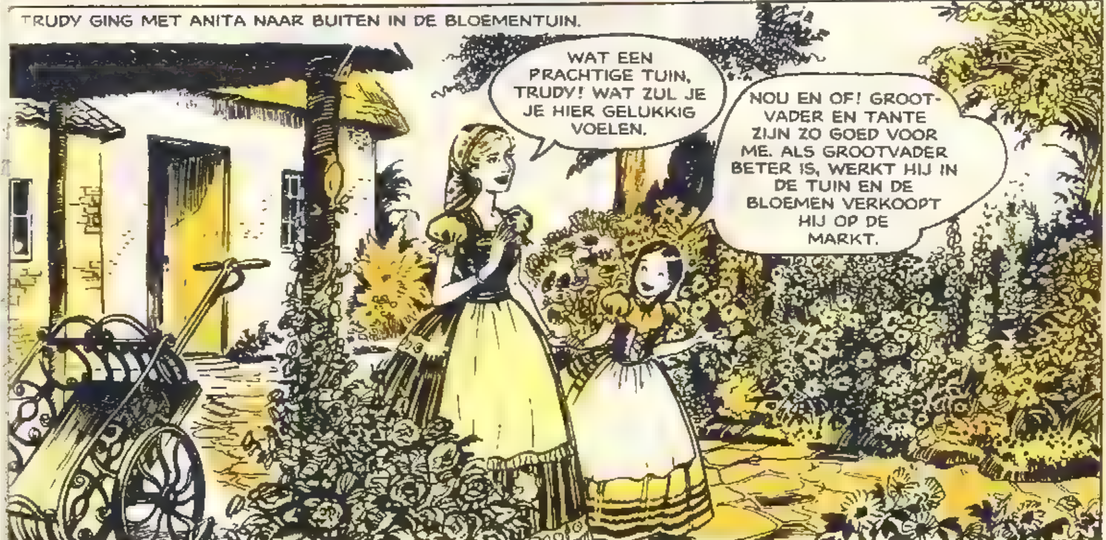
De samenzwering tegen prins Rudolf

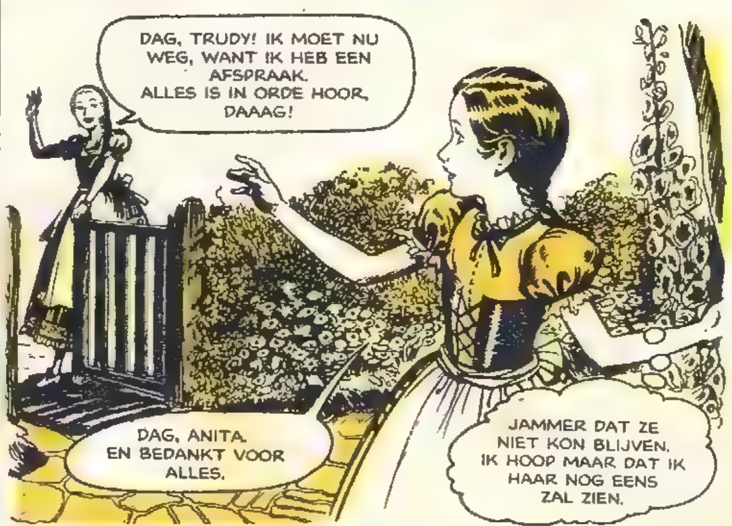

DE PRINSES HAD ANGSTVALLIG HAAR ROL ALS BOERENMEISJE GEHEIM GEHOUDEN, WANT ALLEEN ZO KON ZE AF EN TOE ONGESTOORD UITGAAN. NU WAS ZE VOOR HET EERST DE GRENS OVERGEGAAN OM TRUDY'S TANTE TE HELPEN EN BIJ DIT WERK HAD ZE HET BEZOEK VAN DE GEZANT VAN HILVANIA TOTAAL VERGETEN.

TOEN DE PRINSES IN HET LAANTJE KWAM, ZAG ZE EEN GESLOTEN KOETS NADEREN

MAAK PLAATS VOOR ZIJNE EXCELLENTIE, DE GEZANT VAN HILVANIA.

ZE ZEGGEN DAT HIJ DE GRENS OVER GAAT OM PRINSES ANITA TE BEZOEKEN.

JA, DE PRINSES LOGEERT BIJ HAAR OOM, DE HERTOG VAN LICHTENBERG

DE GEDACHTEN VAN DE PRINSES GINGEN ONWILLEKEURIG NAAR HAAR OOM

ZE KON ZICH LEVENDIG VOORSTELLEN WAT HAAR OOM ZOU ZEGGEN, ALS ZE TE LAAT KWAM VOOR DE OFFICIËLE ONTVANGST.

DE KOETS MINDERDE VAART EN PLOTSELING NAM ANITA EEN BESLUIT

IK MÓÉT OP TIJD TERUG ZIJN EN ER IS MAAR ÉÉN OPLOSSING. LOPEND KOM IK TE LAAT. DAAROM MOET IK MAAR MEERIJDEN.

DE DORPELINGEN STAARDEN DE KOETS VERBAASD NA.

HET PAST WEL NIET VOOR EEN PRINSES, MAAR HET IS DE ENIGE MANIER.

KIJK, ER RIJDT EEN MEISJE MEE OP DE KOETS VAN DE GEZANT.

HOE VIND JE DIE BRUTALITEIT? IK ZOU NIET GRAAG IN HAAR SCHOENEN STAAN ALS ZE GEPAKT WORDT.

DE KOETS KWAM AL GAUW BIJ DE BRUG AAN DE GRENS; DAAR STOND EEN GROEP SOLDATEN.

DE GRENSWACHT! ALS ZE ME HERKENNEN, WORDT HET EEN RAMP! NIET ALLEEN ZAL OOM JOSEF RAZEND ZIJN, MAAR DAN KAN IK OOK NOOIT MEER STILLETJES WEGSLUIPEN.

BIJ DE BRUG STOND DE GRENSBEWAKING KLAAR OM DE HOGE BEZOEKER TE VERWELKOMEN.

WELKOM AAN DE GEZANT VAN HILVANIA
ÚIT NAAM VAN
PRINSES ANITA EN HAAR VOLK

ZE HADDEN ER GEEN IDEE VAN, DAT ER EEN BEZOEKSTER MEEKWAM. EEN PRINSES, WIER DIERBAAR GEHEIM NU MISSCHIEN BEKEND ZOU WORDEN...

De blauwe draak van Awir Bashi

SLOT

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten. Alice wordt tijdens die tocht ziek. Bakeloe stapt met Arthur Nigg in de motorboot voor een proefvaart. Hij slaat Nigg bewusteloos en gaat er vandoor, met de bewusteloze Nigg op de bodem van de boot. Albert en Paw-Min gaan hem in de kleine sloep achterna. De volgende ochtend komt de Blauwe Draak op het strand bij de anderen. Hij belooft te helpen, maar in de boten schuilt een groot gevaar. Als Nigg bijkomt, drijft de boot in volle zee rond. Bakeloe is omgekomen door slangebeten. Albert en Paw-Min komen aan boord van de Beyt Ammeh. Eliza Nigg heeft intussen een gesprek met Pierre Alcan, die belooft een ander leven te gaan leiden. Op de Beyt Ammeh ontstaat paniek door een plotseling opgestoken storm. In de verwarring probeert Albert de robijn te vinden, maar hij valt en raakt bewusteloos. De politie van Rangoon vindt het motorbootje, waarin Arthur Nigg ronddrijft. Marmaduke wil Albert laten verdwijnen, maar de jongen is door een schepeling verborgen. Marmaduke wordt door een slang gebeten en sterft.*

Miss Alice begreep niet wat er opeens gebeurde en stond te gillen als een speenvarken.

„De draak is dood, de draak is dood!" hijgde Frison. „Nu is jouw beurt gekomen." Hij schaterde het uit als een krankzinnige. Hij was zijn zenuwen niet meer meester. Hij, de anders zo logge man, die zich alleen maar veilig voelde, als hij met een revolver rondlopen kon, had een bijna bovenmenselijke kracht in zich voelen ontwaken. Hij zou niet rusten voor hij Pierre Alcan tot moes had geslagen.

Hij kreeg de kans echter niet. Van alle kanten kwamen bruine mannetjes toegeschoten om Pierre Alcan te ontzetten. Ze sleurden Frison in de richting van de stallen, trokken de deur van een der hokken open en smeten hem naar binnen. Daarna trapte een van hen de deur dicht, een ander schoof de grendel ervoor.

Nauwelijks was Frison een beetje bekomen van de schrik, of de zware deur van de stal werd opengerukt. Pierre Alcan holde naar binnen en wierp zich schreeuwend op Frison: „Dát zal ik je betaald zetten. Jij hebt mijn draak vermoord... Je hebt hem vergiftigd..."

Frison, met Alcan boven op zich, steunde: „Je bent gek. Ik heb je draak niet vergiftigd. Ik weet er niets van. Ik heb..."

Hij hield verbaasd zijn woorden in, Pierre Alcan liet hem los. Een vreemd geluid drong van uit de verte tot hen door... Een vreemd gezoem en gebrom... een geluid dat men reeds dagen achtereen niet meer op het eiland gehoord had. Het was het ronken van een motor... En voordat beide mannen begrepen hadden wat er aan de hand was, hoorden ze het gillen van de sirene...

„Hoor je dat?" vroegen ze allebei.

„Hoor je dat?" zei Pierre Alcan nog

eens. Hij krabbelde overeind, rende naar de deur, naar buiten, het erf over, naar binnen.

Frison strompelde hem even later achterna. Maar toen hij het strand bereikte, bleef hij verbijsterd staan. Daar stapte Pierre Alcan, weer als Blauwe Draak verkleed, met het blauwe masker voor zijn gezicht, behangen met slangevellen en staarten! Hij had zich weer uitgedost met de rare spullen van de Afrikaanse medicijnman. Een geweer hield hij onder zijn arm geklemd.

Aan de steiger lag een bootje, waarvan zij het motorgeronk hadden gehoord. Het was de politieboot; een politieman stapte aan land, gevolgd door vier agenten en door. . .

Frison kon zijn ogen niet geloven. Maar hij vergiste zich niet, achter de politiemannen liepen Arthur Nigg en Albert!

Het leek wel of de Blauwe Draak verlamd was en hij zag er nu wel heel onnozel uit in zijn plunje van medicijnman. . . Zijn lippen gingen op en neer, alsof hij woorden uitsprak, zonder echter geluid te maken.

Kletterend viel het geweer op de grond.

Pierre Alcan deinsde achteruit alsof hij schrok voor een spookverschijning. En inderdaad leken het wel spookverschijningen, zoals de mannen daar stonden als zwarte, scherp afgetekende schaduwen tegen de rode zonneschijf.

Plotseling echter drong het tot Alcan door, dat hij niet alleen met Arthur Nigg en Albert te maken had, maar dat zij vergezeld waren van politiemannen. En hij had zijn hersens genoeg bij elkaar om te weten dat het geen geesten waren, maar mensen van vlees en bloed, die gekomen waren om hem te arresteren! Bliksemsnel sprong hij vooruit en greep het geweer. . . Maar voordat hij schieten kon, had Frison hem het wapen uit de hand gerukt. Tegelijk kwam Arthur Nigg aanrennen en bleef hijgend voor Frison en Pierre Alcan staan. Frison had Alcan het blauwe masker afgerukt.

„Idioot," schold Nigg, „op het laatste ogenblik zou je nog alles bederven. Alcan, je bent vrij man!. . ."

Pierre Alcan scheen niet te begrijpen wat Nigg bedoelde.

„Je gaat vrijuit. Je hoeft je voor niemand op de wereld meer te verbergen. Je onschuld is komen vast te staan. . ."

Alcan keek de ander wezenloos aan. Het was al gek genoeg, dat Nigg levend en wel voor hem stond en zijn jongen ook nog leefde. Maar dat Nigg intussen nog de gelegenheid zou hebben gehad om aan te tonen dat hij, Pierre Alcan, onschuldig was aan een misdaad uit het verre verleden, neen, dat was onmogelijk. . .

„Je spot met me," zei hij.

„Pierre Alcan, ik spot niet. En verder. . . Waar is mijn vrouw? Hoe is het met haar?"

De politiemannen hielpen Pierre Alcan overeind en Datta, de commandant,

Pierre Alcan deinsde achteruit alsof hij schrok voor een spookverschijning.

nam hem terzijde om hem te vertellen, wat hij zo juist van Marmaduke had vernomen. Dat de zeerover bekend had schuldig te zijn aan de misdaden, waarvoor Pierre Alcan lang geleden door de Parijse rechtbank ter dood was veroordeeld.

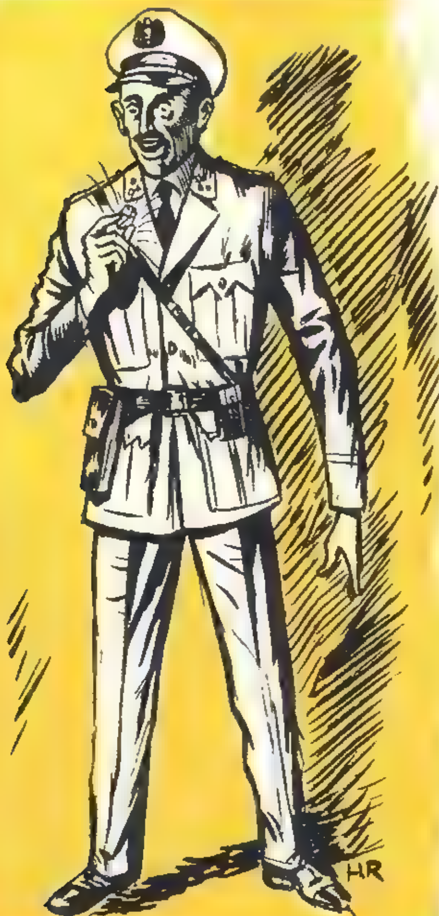
Intussen nam Frison Arthur Nigg mee naar het huis om hem bij zijn vrouw te brengen. „Ze heeft een lelijke schok gehad," vertelde hij. „We waren ervan overtuigd dat jij en Albert niet meer leefden."

„Als alles gegaan was, zoals het eigenlijk had moeten gaan... dan zouden we niet meer geleefd hebben," zei Nigg. „Dan waren we al zes keer naar de haaien geweest. Maar alles is anders gelopen. En bovendien is de robijn van Taj Mahal terecht. Datta loopt ermee in zijn zak rond! De kerel schijnt niet te beseffen, dat hij een kapitaal bij zich heeft waarmee hij heel Birma kan kopen."

Ze bereikten de veranda.

Voorzichtig kwamen ze naderbij. Frison had meneer Nigg en Albert gewaarschuwd. „Pas op, de schok zou weleens te groot voor haar kunnen zijn. Ze heeft de laatste dagen veel geleden..."

Op enige afstand bleven ze staan en keken naar Eliza. En toen gebeurde er

Hij liet hem fonkelen in het lamplicht.

iets vreemds. Ze had blijkbaar in een soort van verdoving geleefd, doch nu week opeens deze verdoving. Want ze stond op en het masker dat haar gelaat verstrakt had, scheen plotseling te smelten. Er kwam een glimlach in haar ogen en rustig, trede voor trede, daalde ze de veranda af om haar man en haar zoon tegemoet te gaan. Er speelde een gezonde glimlach om haar mond...

„Eliza..."

„Arthur... Albert!..."

Toen keek ze om zich heen en vroeg: „Waar is Paw-Min?"

Albert en Arthur durfden hier niet direct een antwoord op te geven. Ze waren bang dat het Eliza zo zou aangrijpen, dat ze in haar toestand van dofheid terug zou vallen.

Arthur maakte een hulpeloos gebaar en plotseling scheen Eliza het te begrijpen. Tranen sprongen in haar ogen, want ze was van Paw-Min gaan houden als was hij haar eigen kind...

„Later..." zei Arthur Nigg, „zal ik je de bijzonderheden wel vertellen. Kom mee naar binnen. Het leed is geleden. We kunnen met de politieboot naar de beschaafde wereld terugkeren..."

„Wanneer?" vroeg Eliza.

„Vanavond misschien... Of morgen..." antwoordde haar man.

„Neen, dadelijk," zei een stem opeens om het hoekje van de deur. Het was Datta. „Dacht u, dat ik nog langer op dit ellendige eiland met al die slangen wil blijven?"

SLOT

Het was al ver na middernacht, maar op de prefectuur te Rangoon dacht nog niemand erover te gaan slapen. Sri Kitto, de prefect, liep met driftige passen heen en weer. Hij was verschrikkelijk opgewonden. Nog geen half uur geleden had de minister hem willen dwingen zijn ontslag aan te bieden, omdat het zijn schuld was — dat beweerde de minister tenminste — dat de bloedrobijn van Taj Mahal verdwenen was.

En nu had hij de robijn in zijn handen. Hij liet hem fonkelen in het lamplicht.

„Geweldig... geweldig..." riep hij telkens uit. En dan sloeg hij Arthur Nigg op de schouder of gaf Datta een klap op zijn knie.

„Nigg... Nigg..." riep hij opgetogen uit. „Je kunt je niet voorstellen hoe blij ik ben dat dat ding terug is!"

„En ík kan me niet voorstellen," zei Arthur Nigg nuchter, „dat we nog leven. Dat vind ik van meer belang..."

„Natuurlijk... natuurlijk..." gaf Sri Kitto toe, „ik ben er ook blij om. Nu kun je het ding toch nog naar de maharadja van Bangalore brengen. Maar ik zou je aanraden het nu niet meer per boot te doen, maar het vliegtuig te nemen."

Arthur Nigg schudde het hoofd.

„Wil ik je eens wat zeggen, Kitto? Ik bedank voor dat klusje. Ik heb nu al tweemaal met dat ding opgescheept gezeten en ik heb er genoeg van. Laat een ander dat karweitje maar opknappen! En verder heb ik genoeg van Birma en van de hele boel hier. We pakken de eerste de beste boot, die in de richting van Europa gaat, een kolenschuit voor mijn part, en we gaan naar huis. Ik denk er hard over ergens tussen Antwerpen en de Nederlandse grens een klein villaatje te kopen en daar een paar jaar uit te rusten. Ik heb genoeg avonturen beleefd. Snap je?"

Sri Kitto snapte het, maar hij zei: „Jammer... jammer..."

Alice keek het vertrek rond. Nu ze in veiligheid was, begon ze weer een beetje praatjes te krijgen.

„Enne... waar is Pierre Alcan gebleven."

„Over hem hoeft u zich niet ongerust te maken," zei Sri Kitto. „We hebben hem onmiddellijk na aankomst naar het Franse consulaat laten brengen. Daar zullen ze verder voor hem zorgen."

„Wat doen ze dan met hem?" vroeg Alice.

„Ik weet het niet. Ik zal even opbellen. Als ze tenminste op het consulaat nog niet naar bed zijn."

Sri Kitto kreeg onmiddellijk contact.

Het gezelschap op de prefectuur kon het gesprek niet volgen.

Toen hij de hoorn op de haak had gelegd vouwde Sri Kitto zijn handen en zei: „Over hém behoeft u zich niet ongerust te maken. Hij is een beetje in de war en de consul is van mening, dat hij een poosje naar een rusthuis zal moeten om op zijn verhaal te komen. Hij is door een Franse dokter onderzocht. Deze verklaart, dat Alcan wel een beetje de kluts kwijt is, maar hij is niet krankzinnig. Als hij in de normale samenleving terugkeert, zal hij gauw genoeg weer een gewoon mens worden en zeker als hij erin slaagt in Parijs zijn zoon terug te vinden."

Arthur Nigg keek twijfelachtig.

„Zullen ze die man te Parijs gewoon ontvangen? En zal hij aan Parijs kunnen wennen?"

„Hij blijft niet in Parijs," vertelde Sri Kitto. „Hij is van plan zich naar Brazilië te begeven."

„O, ik begrijp het al," zei Eliza Nigg, „daar zijn óók slangen."

„Inderdaad, mevrouw," knikte Sri Kitto, „in Brazilië zijn ook slangen."

„Het is alleen maar te hopen," lachte Albert Nigg, „dat hij daar in het oerwoud niet weer zo'n draakje tegen het lijf loopt."

„Daar ben ik niet bang voor," zei Sri Kitto. „Ik vermoed dat Alcan de laatste draak heeft gezien en gehad die er op de wereld rondloopt."

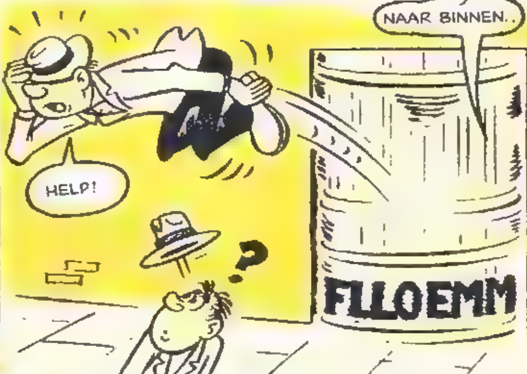
EINDE

Sterke Stans

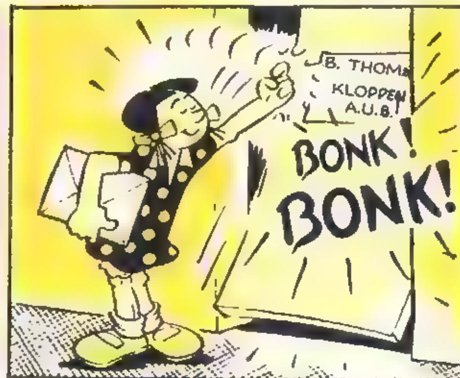

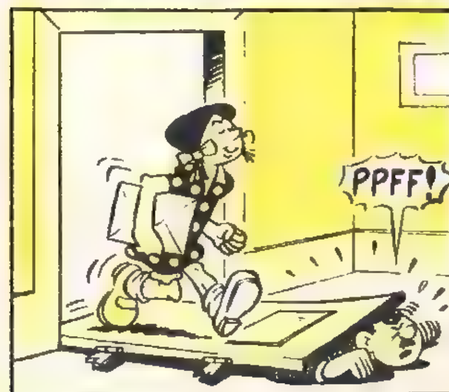

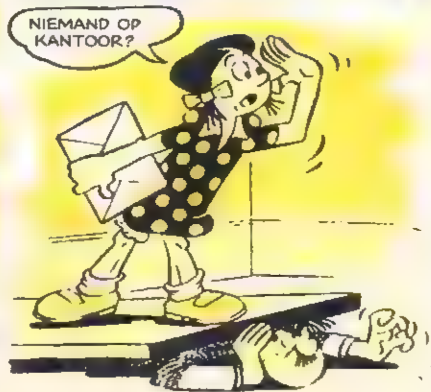

BILLIE TURF

Het dikste mannetje ter wereld

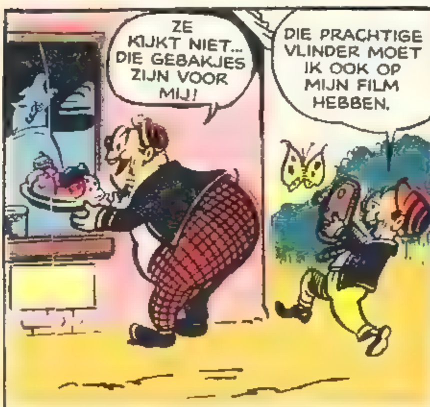

JAN WAS TE BANG EN TE EERLIJK OM IETS TE ZEGGEN, DE DIKZAK DACHT DUS DAT HIJ NIETS TE VREZEN HAD.

Renpaarden en hun kuren

Een renpaard heeft soms vreemde grillen en meestal meer „praatjes" dan de trekknol van de schillenboer. Zo kan een raspaard danig uit zijn humeur raken, wanneer het niet als een mens behandeld wordt. Bij deze edele dieren wordt dan ook nooit gesproken over een kop, maar wel over een *hoofd*. En de poten van het paard worden altijd *benen* genoemd. In Engeland zijn de viervoeters erg gesteld op goede manieren en juist daar doen allerlei vreemde verhalen de ronde. Er is een renpaard dat er niet over peinst om zich bij de rennen eens flink voor zijn meester in te spannen, wanneer niet de jockey een buiging voor hem heeft gemaakt en hem de „hand" heeft gedrukt. Een andere harddraver wenst uitsluitend te dineren met de staljongen die hem verzorgt. Het dier eet alleen boterhammen, die zijn „maatje" ook eet, en uit hetzelfde zakje.

Zo hebben renpaarden hun eigen vriendjes. De een een kip, de ander een bok. Een van de beste renners had als kameraadje een kip. Toen deze eierlegger gestorven was, heeft het paard geen poot. . . pardon, geen *voet* meer verzet. Sommige paarden slapen net als mensen, op hun rechter- of linkerzij en lekker toegedekt met een flinke deken. Nee, het is heus zo gek niet om renpaard te zijn.

Napoleon laat zich niet van

Tjonge, wat zie je er uit!" zei mevrouw Sands en ze keek hoofdschuddend naar het roetzwarte gezicht van haar zoon Rob. „Wat heb je in vredesnaam uitgespookt?"

„Gevoetbald, moeder. Op het veldje achter Clinton. Ik heb drie doelpunten gemaakt en Jacky één en. . ."

„Nou, vertel me de rest straks maar," onderbrak mevrouw Sands het verslag van de wedstrijd. „Ga je eerst maar eens flink wassen en trek schone kleren aan!"

Rob rende met twee treden tegelijk de trappen op naar zijn zolderkamertje, maar voordat hij boven was, hoorde hij zijn moeder roepen.

„O, Rob! Rob! Ik zie net dat ik geen korrel zout meer in huis heb. Haal vlug een washandje over je snuit, dan kun je nog net voor zessen even naar Benson!"

„Ja, moeder," antwoordde Rob en hij dook zijn kamer binnen, stak zijn hoofd onder de kraan en haalde een kam door zijn haren. Nog geen twee minuten later belandde hij met een sprong van vijf treden in de gang beneden, waar zijn moeder op hem stond te wachten.

„Hier is geld," zei ze. „En haal meteen een pakje sigaretten voor vader bij meneer Brown."

Rob keek op zijn horloge.

„Nou, dan mag ik wel opschieten," antwoordde hij. Hij stak twee vingers in zijn mond en liet een oorverdovend schel gefluit horen. „Napoleon! Op ten strijde!"

Uit de keuken klonk het geluid van driftig gekrabbel op houtwerk, gevolgd door geblaf. De deur vloog met een zwaai open en een ruigharige hond rende de gang in.

„Haal vlug de mand, Napoleon!" beval Rob. „We gaan nog even boodschappen doen!"

Napoleon zwiepte zijn staart van links naar rechts, rende de keuken in en kwam twee seconden later terug met een hengselmand, die hij tussen zijn tanden geklemd hield. Intussen had Rob vliegensvlug een velletje papier te voorschijn gehaald en daarop met duidelijke blokletters geschreven: Meneer Benson, wilt u mij alstublieft een half pond zout meegeven? Hij vouwde het briefje dicht en legde het met de huishoudportemonnaie van zijn moeder in de mand.

„Zo, Napoleon," zei hij. „Daar gaan we!"

De vriendelijke kruidenier van het dorpje Cliverton keek helemaal niet gek op toen zijn winkeldeur om vijf voor zes werd opengeduwd door een roodbruine spaniël met een hengselmand in zijn bek. Iedereen in Cliverton kende Napoleon en de bijzondere schranderheid van de hond was in de loop der jaren bijna spreekwoordelijk geworden in het dorp.

„Zo, Napoleon," zei meneer Benson dan ook op een toon, alsof hij het tegen een van zijn vaste klanten had, „wat mag het zijn?"

Napoleon gooide zijn spitse neus in de lucht en liet drie korte kefjes horen. Hij dribbelde op de toonbank af en zette de mand voor meneer Benson neer.

De winkelier viste er het briefje uit, las het met een snelle blik en greep achter zich een pak zout van de plank.

„Alsjeblieft, Napoleon," zei hij glimlachend, terwijl hij het pak zout in de mand legde. Hij haalde een geldstuk uit de portemonnaie, liep ermee naar zijn kassa en kwam terug met een handjevol wisselgeld, dat hij vrolijk fluitend in de beurs stopte. Pas toen zag hij dat er nóg een klant was binnengestapt, een vreemdeling die nog nooit in zijn winkel was geweest. De man had een donker, dun snorretje en een paar bijzonder doordringende ogen; ogen, waarmee hij strak naar de hond keek. „Merkwaardig," zei hij afwezig tegen Benson. „Heel merkwaardig."

„Wat bedoelt meneer?" vroeg de winkelier verbaasd. Hij zag dat de vreemdeling iedere beweging van Napoleon aandachtig volgde, en hij glimlachte. „Ach, natuurlijk! U staat ervan te kijken, dat die hond hier gewoon boodschappen komt doen. Het is ook fantastisch! Ik ben er alleen langzamerhand al zo aan gewend dat het me helemaal niet meer verbaast."

De twee mannen keken glimlachend

de wijs brengen

toe, terwijl Napoleon met opgeheven kop naar de winkeldeur liep, de mand even neerzette en met zijn voorpoten de klink omlaagtrok. Hij wierp nog even een blik naar de kruidenier, alsof hij wilde zeggen: „Tot ziens maar weer!" en trippelde toen de straat op.

„Van wie is die hond?" vroeg de vreemdeling nieuwsgierig.

„Van een jongeman hier uit de buurt," antwoordde Benson. „Rob Sands. Zijn moeder komt hier zeker al vijftien jaar in de winkel en daarom ken ik het gezin vrij goed. Ze wonen in de Parkstraat op nummer 14."

De man met het snorretje boog zich vertrouwelijk naar de winkelier. „Wat denkt u," zei hij, „zou die jongeman zijn hond niet aan me willen verkopen?"

„Napoleon?" Het gezicht van meneer Benson drukte grote twijfel uit. „O nee, meneer. Dat is volkomen uitgesloten. Rob Sands zal Napoleon nooit verkopen, al kon hij er een fortuin voor krijgen. Die twee zijn onafscheidelijke vrienden en ik geloof dat Rob zeer verontwaardigd zou zijn als iemand een bod op Napoleon deed."

„Hm." De vreemdeling haalde zijn schouders op. „En toch zou ik er weleens over willen praten. Ik kan zo'n scherpzinnige hond namelijk heel goed gebruiken en ik ben graag bereid er een flink bedrag voor te betalen."

Benson kwam achter zijn toonbank vandaan.

„Nou, ik kan u natuurlijk niet tegenhouden," zei hij. „Maar ik geef u op een briefje dat het vergeefse moeite is. En als meneer het me niet kwalijk neemt, wil ik nu graag de winkel sluiten, want het is al over zessen. Of had u nog iets willen hebben?"

„Ach ja, dat zou ik bijna vergeten. Een pakje boter graag."

De kruidenier haalde een pakje boter uit de koelkast, nam het geld in ontvangst en bracht de onbekende klant naar de deur.

„Goedenavond, meneer," zei hij vriendelijk. „En ik wens u veel succes bij de familie Sands. Maar ik zeg u nogmaals..."

Het was of Napoleon begreep waar het gesprek over ging. Hij trippelde zenuwachtig door de huiskamer, nam de vreemdeling met het snorretje uit zijn ooghoeken op en ging toen verdrietig in een hoekje zitten. Maar hij hoefde zich écht geen zorgen te maken dat zijn jonge baas op het voorstel van de man zou ingaan.

„O nee, meneer Glenning!" zei Rob op besliste toon. „We hoeven er verder niet over te praten, want ik denk er niet aan. Napoleon is nog voor geen miljoen te koop."

Robs vader mengde zich glimlachend in het gesprek.

„Ik zei het u daarnet in de gang al, meneer Glenning. Het is absoluut uitgesloten. Rob gaat toch zeker niet zijn beste vriend verkopen?"

De vreemdeling stond op.

„Tja, ik kan me het standpunt van Rob wel indenken," zei hij. „Maar het spijt me bijzonder, dat we niet tot zaken kunnen komen... Ik had er graag een flink bedrag voor overgehad om Napoleon in bezit te krijgen. Weet u..." Hij aarzelde. „Een van mijn concurrenten heeft een grote herdershond, waar hij altijd ontzettend over opschept. Als je hem hoort, is er op de hele wereld geen hond te vinden die zo schrander en scherpzinnig is als de zijne. En nu zou ik het zo leuk vinden als ik hem eens een lesje kon geven. Napoleon is die herdershond beslist in alle opzichten verre de baas. Dat heb ik met eigen ogen gezien bij de kruidenier. De hond van mijn concurrent kan zeker niet op eigen houtje met een mand boodschappen doen. Ik zag me al met Napoleon op straat lopen... Mijn concurrent zou gewoon smelten van afgunst."

Robs vader grinnikte.

„Het zou inderdaad een leuke grap zijn, maar u hebt het gehoord: Rob wenst geen afstand te doen van Napoleon en daarmee is de kous af!"

Meneer Glenning liep op Rob af en legde zijn hand op zijn schouder.

„Ik heb een idee, beste kerel," zei hij. „Zou je bereid zijn Napoleon voor één dagje aan me te verhuren? Je brengt hem 's morgens en je komt hem 's avonds halen. Niet voor niets natuurlijk. Laten we zeggen, dat ik je er tien dollar voor betaal. Dat heb ik er graag voor over."

Rob aarzelde. Tien dollar was een heel bedrag... een bedrag, dat hij best zou kunnen gebruiken. In gedachten maakte hij snel een rekensommetje. Hij had drieëndertig dollar gespaard en als die tien erbij kwamen, zou hij vast wel een mooie tweedehands fiets kunnen kopen... Maar wat zou Napoleon er die dag voor moeten doen?

„Wat vindt u ervan, vader?"

Meneer Sands streek eens over zijn kin.

„Tja, jongen, je moet het natuurlijk zelf weten, maar tien dollar is een mooi bedrag en ik heb zo het idee dat Napoleon er niet het minste bezwaar tegen heeft om een dagje bij meneer Glenning te logeren. Is het wel, Napoleon?"

De hond richtte zijn kop op en liet een kort kefgeluidje horen, maar daarmee kon hij natuurlijk evengoed zijn afkeuring willen uitdrukken als zijn instemming.

Meneer Glenning keek van Napoleon naar Rob en het was alsof hij begreep wat er in de jongen omging.

„Hij hoeft echt geen bijzondere kunstjes voor me uit te halen," zei hij vriendelijk. „Ik neem hem gewoon mee de stad in en laat hem in een of andere winkel een boodschap doen met zijn mandje. Net als ik hem vanavond heb zien doen."

„Nou, goed dan," zei Rob. „U mag Napoleon voor één dagje lenen. Wanneer moet het gebeuren?"

„Eh..." Meneer Glenning dacht een ogenblik na. „Zaterdag. Kan dat?"

Rob knikte.

„Ja, dan hebben we nog drie dagen de tijd om Napoleon aan u te laten wennen. Hij moet natuurlijk even leren u te gehoorzamen."

„Dat begrijp ik. Als we morgen na schooltijd nu eens een half uurtje met zijn drieën de stad ingingen?... Je kunt me vinden in het Florahotel, want daar logeer ik deze week."

„Laten we zeggen dat ik je er tien dollar voor betaal. Dat heb ik er graag voor over."

Napoleon vond het maar heel vreemd, dat hij de volgende middag netjes opgeborsteld met zijn baas aan de lijn mee moest. Anders ging hij op Robs vrije woensdagmiddag altijd naar het strand om lekker uit te hollen. Mistroostig slenterde hij voor Rob uit door de smalle straten van Cliverton, in zichzelf overpeinzend dat het leven van een hond toch ook niet altijd rozegeur en maneschijn was.

Maar hij voelde zich pas echt zwaar verongelijkt toen Rob zijn riem bij de uitgang van het Florahotel overgaf aan meneer Glenning en hij gedwongen werd een vreemde stem te gehoorzamen. Wat wilden ze toch van hem? Hij vond die meneer met dat dunne snorretje helemaal niet aardig en hij voelde er maar bar weinig voor te doen wat hij zei.

„Zo, Napoleon," zei meneer Glenning opgewekt. „Nu gaan wij eens samen boodschappen doen. Ja, ja, het baasje gaat ook mee, maar je moet wel doen wat ik zeg."

Napoleon keek met grote, vragende ogen naar Rob en het was alsof hij wilde zeggen: „Moet dat nu echt?"

Rob knikte hem bemoedigend toe.

„Gehoorzamen, Napoleon," zei hij. „Brave hond zijn."

En dus sjokte Napoleon met hangende kop naast meneer Glenning, af en toe omkijkend of Rob hem niet in de steek liet.

Bij een grote winkel bleef meneer Glenning staan en duwde de deur open.

„Ziezo, Napoleon. Hier gaan we een en ander kopen. Een tube tandpasta en een scheerkwast voor mij en een pakje hondebrood voor jou. Draag jij de mand maar."

Bij het horen van het woord hondebrood spitste Napoleon even de oren, maar hij maakte helemaal geen aanstalten de mand op te pakken.

Meneer Glenning werd een beetje ongeduldig.

„Hoe zit het?" zei hij. „Ik dacht dat die hond precies deed wat je zei. Neem die mand tussen je tanden!"

Napoleon wierp een lodderige blik naar de mand en liet het ding rustig staan.

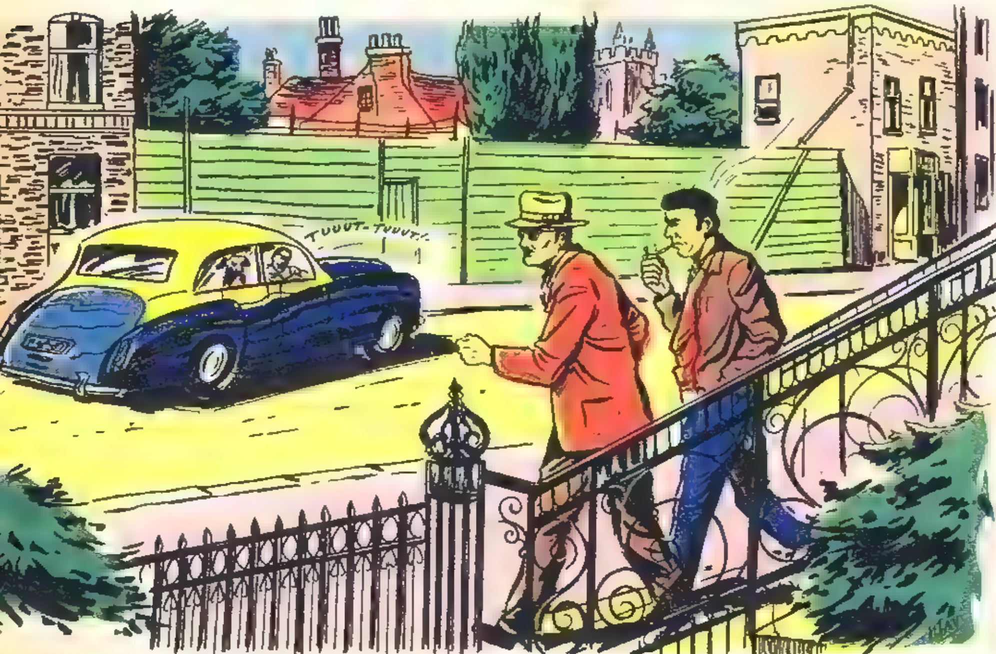
„Kom, Napoleon," zei Rob. „Gehoorzamen! Met meneer meegaan en gehoorzamen!"

Pas toen kwam er beweging in de hond. Hij klemde het hengsel van de mand tussen zijn tanden en volgde meneer Glenning door de glazen draaideur, terwijl Rob op enige afstand achter hen aan kwam.

Meneer Glenning maakte Napoleons halsband los en zei tegen de man achter de toonbank: „Mijn hond komt een tube tandpasta, een scheerkwast en een pakje hondebrood bij u kopen. De portemonnaie met geld ligt in zijn mand."

Napoleon zette zijn voorpoten tegen de toonbank en keek toe, terwijl de winkelier de gevraagde artikelen in zijn mand legde en de portemonnaie eruit haalde. Maar toen hij het wisselgeld had teruggekregen en de mand weer opnam, liep hij er niet mee naar meneer Glenning, maar naar Rob die achter in de winkel stond.

Het duurde een paar minuten voordat Napoleon doorhad dat hij bij wijze van uitzondering de bevelen van een ander moest opvolgen en daarom repeteerden ze het spelletje nog drie keer. Toen kon meneer Glenning tevreden zijn. Napoleon begreep wat er van hem verwacht werd en gehoorzaamde zijn tijdelijke baas blindelings.

Binnen enkele seconden kwamen er twee mannen naar buiten.

Zaterdagsmorgens bracht Rob Napoleon volgens afspraak naar hotel Flora, waar meneer Glenning hem van hem overnam. De bedoeling was dat meneer Glenning met de hond naar de winkel zou gaan. Napoleon zou een paar dingen kopen en „zelf betalen", waarna ze terug zouden gaan naar het hotel.

„Ik weet dat mijn concurrent vanmorgen ook met zijn hond naar die winkel gaat," vertelde meneer Glenning Rob. „En ik ben razend benieuwd wat voor een gezicht hij zal trekken."

Rob nam afscheid van Napoleon.

„Houd je taai, Napoleon," zei hij. „Je gaat netjes met meneer Glenning mee en je doet precies wat hij zegt. Ik kom je vanmiddag halen."

Zodra Rob weg was, nam meneer Glenning Napoleon mee naar een wagen die voor het hotel geparkeerd stond en liet hem instappen. Napoleon voelde zich niet voor honderd procent op zijn gemak, maar hij vertrouwde er volkomen op dat Rob hem niet in de steek zou laten en hij deed wat er van hem verlangd werd. Meneer Glenning startte de wagen en reed naar een van de buitenwijken van Cliverton, waar hij voor een somber huis stopte en op de claxon drukte. Binnen enkele seconden kwamen er twee mannen naar buiten, die zich bij meneer Glenning voegden en achter instapten. Napoleon nam ze met keurende blik op en gromde. Die twee vreemde kerels bevielen hem niet.

Maar meneer Glenning stelde hem gerust.

„Kalm, Napoleon, het zijn vrienden. We gaan gezellig met zijn drieën boodschappen doen."

„Weet je zeker dat de hond te vertrouwen is?" vroeg een van de mannen, een forsgebouwde reus met een zonnebril voor zijn ogen.

„Ja, hoor. Je hoeft je geen zorgen te maken," antwoordde meneer Glenning. „Je weet wat we afgesproken hebben. Houd je daar maar aan en alles loopt gesmeerd."

De wagen stopte voor een indrukwekkende winkel, een herenmodezaak, en meneer Glenning stapte uit. Hij haalde een hengselmand uit de kofferruimte en gaf hem aan Napoleon.

„Hier, Napoleon. Dat is je boodschappenmand."

Napoleon besnuffelde het geval een ogenblik eer hij het opnam. Het was een andere mand dan hij gewend was — een mand met een deksel.

Meneer Glenning maakte de riem aan zijn halsband vast en stapte de winkel binnen. De twee andere mannen bleven in de wagen zitten.

Er waren geen klanten en de enige aanwezigen in de deftige winkel waren een verkoper en een juffrouw, die achter de kassa zat.

„Zo, zet je mand maar even neer, Napoleon," zei meneer Glenning en de hond liet de mand met een plof op de grond komen. De verkoper kwam op hen af en vroeg wat meneer wenste.

„Ik zou graag een donker kostuum zien," antwoordde meneer Glenning.

De verkoper kwam met een arm vol herenpakken aandragen en legde ze op de toonbank.

„Kijkt u eens," zei hij. „Hier heb ik een heel mooi kostuum met een uitstekende pasvorm. Ik kan het u aanbevelen."

Meneer Glenning bekeek het en terwijl hij ermee bezig was, zag hij uit zijn ooghoeken dat de juffrouw in de kassa opstond en door een deur verdween.

„Ik ben zo terug, Charles," zei ze tegen de verkoper.

Bijna op hetzelfde moment kwam er een breedgeschouderde man de winkel binnenrennen. Met één vuistslag kwakte hij de verkoper tegen de vloer, waarna hij op de kassa afschoot, een lade openrukte en er met twee handen in graaide. Het was de man met de zonnebril uit de auto. Vreemd genoeg hield hij het geld niet, maar gooide het in de mand. . .

Napoleon voelde dat er iets ongewoons gebeurde en hij liet een dreigend gegrom horen. Hij wilde op de man met de zonnebril af springen, maar meneer Glenning hield zijn riem stevig vast en nog geen vijf seconden later schoot de dief met de zonnebril de winkel al uit.

De verkoper krabbelde moeizaam overeind en wreef over zijn voorhoofd. „Wat is er gebeurd?" stamelde hij.

„De kassa is leeggeroofd," antwoordde meneer Glenning. „Ik zag het voor mijn ogen gebeuren, maar het ging allemaal zo razendsnel. . . De dief is net weg. . ."

„Hoe zag hij er uit?" hijgde de verkoper. „We moeten de politie waarschuwen."

Hij liep naar de telefoon en intussen maakte meneer Glenning Napoleons riem los.

„Napoleon, pak de mand op en ga de dief achterna!" beval hij. „Pak hem!"

Napoleon stond een ogenblik naar de mand te staren, maar toen meneer Glenning nogmaals aandrong: „Neem je mand mee en ga erachteraan!" deed hij wat er gezegd werd. Met de mand in zijn bek rende hij de winkel uit.

Hij voelde dat er iets met de mand was. Iets vreemds. Hij snuffelde en wist het toen. Papier! Hij rook papier! Het papier, dat Rob hem weleens meegaf als hij een boodschap moest doen. . . Geld!

Voor de deur van de winkel stond de andere man die met hen was meegereden in de auto te wachten.

„Napoleon!" zei hij. „Geef mij die mand. Hier! De mand!"

Maar Napoleon had er genoeg van door vreemden bevolen te worden. Hij gooide zijn kop in de wind, schoot de man voorbij en rende de straat uit.

Hij wist waar hij naar toe moest. Naar de zaak die hij een paar dagen tevoren met meneer Glenning en Rob bezocht had.

Een paar minuten later kwam hij er aan en hij duwde met zijn natte neus de deur open. Grommend stapte hij op de toonbank af en zette zijn voorpoten ertegenaan.

„Kijk, kijk, daar hebben we onze vriend van een paar dagen geleden," zei de winkelier. „Wat zal het zijn?"

Hij stak zijn hand in de mand en haalde er een pakje uit.

„M-maar, wat heeft dat te betekenen?" riep hij verbaasd uit. „Een stapeltje bankbiljetten. . . En nog één. . . Hoe kom je aan al dat geld? Dat is. . ."

Op dat moment stapte Robs vader de winkel binnen. Hij had het toch beter gevonden eens een kijkje te gaan nemen in de winkel, waar meneer Glenning en Napoleon volgens zijn zoon hun boodschappen zouden doen, en hij was zichtbaar opgelucht toen hij de hond voor de toonbank zag staan.

„Napoleon!" riep hij, en de hond kwam uitgelaten blaffend op hem af en trok hem mee naar de hengselmand op de toonbank.

De winkelier vertelde hem wat Napoleon hem gebracht had en de twee mannen begrepen onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn. De winkelier belde het hoofdbureau van politie en vernam van de brutale roofoverval in de deftige herenmodezaak van Cleavers, en daarmee was de zaak al heel gauw opgelost.

Twee rechercheurs kwamen met een snelle politieauto naar de zaak om meneer Sands en Napoleon op te halen en naar het bureau te brengen. Daar troffen ze de verkoper en meneer Glenning.

„De zaak is rond," zei de dienstdoende inspecteur. „Dank zij de hond hebben we een van de dieven binnen recordtijd te pakken. Uw medeplichtigen zullen we ook wel gauw arresteren, meneer Glenning. In naam der wet arresteer ik u. Het was heel slim bedacht om als onschuldige koper binnen te komen en uw medeplichtigen het werk te laten doen, maar Napoleon heeft u lelijk dwars gezeten."

Er was voor meneer Glenning geen ontkennen meer mogelijk. Door het optreden van Napoleon was hij in de val gelopen. Het geld lag als duidelijk bewijsmateriaal in de mand.

„En ik dacht nog wel dat die hond zo pienter was," verzuchtte de sluwe meneer Glenning.

De inspecteur grinnikte.

„Nou, voor mij is hij de pienterste en scherpzinnigste hond van heel Cliverton. Scherpzinniger en slimmer dan drie dieven bij elkaar."

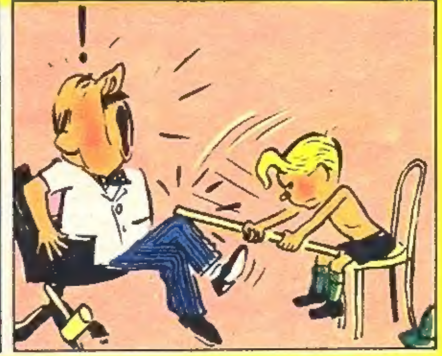
Napoleon liet een instemmend gegrom horen.

DICKIE DAPPER

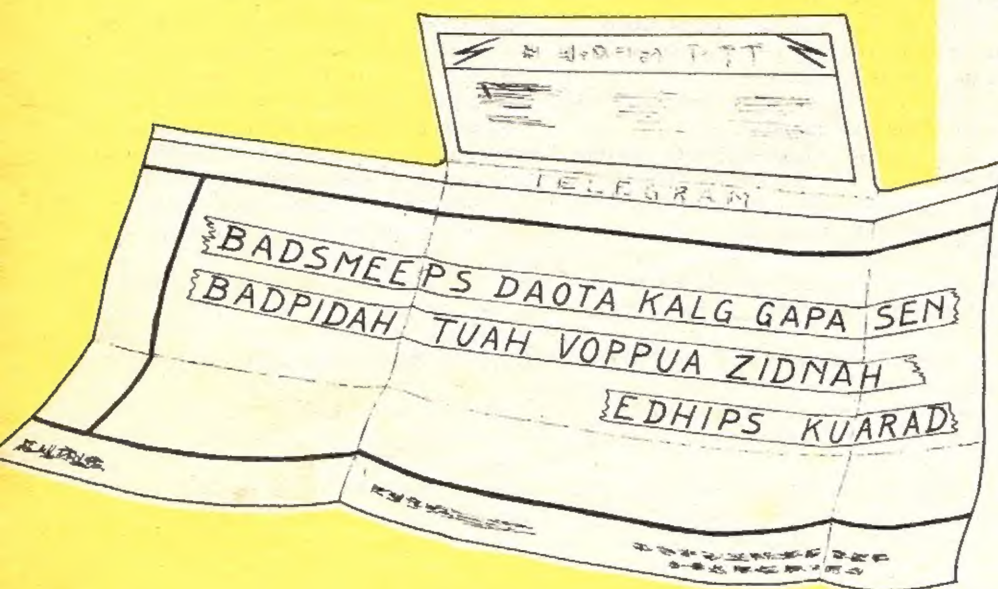
Prijspuzzel nr. 12

Arnold en Pieter maken een trektocht door de Belgische Ardennen. Daar zullen ze, samen met andere vrienden, een deel van hun vakantie in een kampeercentrum doorbrengen.

Maar nu zijn Arnold en Pieter op hun tocht verdwaald en ze hebben zoveel tijd verloren, dat ze een dag later dan afgesproken is in het kamp zullen aankomen. Daarom sturen ze een telegram naar hun vrienden, die daar al zijn.

De jongens maken als ze elkaar schrijven weleens van geheimschrift gebruik. Ze hebben elke letter van het alfabet door een andere letter vervangen. Voor elke zelfde letter staat dus steeds een andere zelfde letter in de plaats.

Omdat Arnold en Pieter zich er wel een beetje voor schamen, dat ze zo dom zijn geweest te verdwalen, en niet graag zouden willen, dat anderen dan hun vrienden dit te weten komen, hebben ze het telegram in dat geheimschrift opgesteld.

Jullie kunt het vast wel ontcijferen, want de namen, waarmee het telegram ondertekend is, zijn jullie bekend en daar heb je een hele steun aan!

Er zijn vijftig mooie prijzen voor vijftig gelukkige winnaars, zoals rolschaatsen, badmintonspellen, vierkleurenpotloden en boeken. De oplossingen moeten op zijn laatst maandag 4 september aanstaande in ons bezit zijn; onze lezers buiten Europa kunnen inzenden tot maandag 11 september.
Denk eraan: oplossingen alleen per briefkaart.
Het adres is: Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem.

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Spiraalpuzzel

P	A	U	W	A	L	S	T	*O*
								R
E	K	R	A	P	E	*L*		M
E						S		O
W		*E*	E	*S*		T		R
U		L		T		O		G
E		E				O		E
E		*O*	T	S	E	*M*		N
R								I
P	S	O	M	A	R	E	M	*M*

De letters op de hoeken vormen samen het woord: POMPELMOES

RAADSELS

1 Mijn eerste is een huisdier, mijn tweede een cilindervormig voorwerp en mijn geheel een hijstoestel.

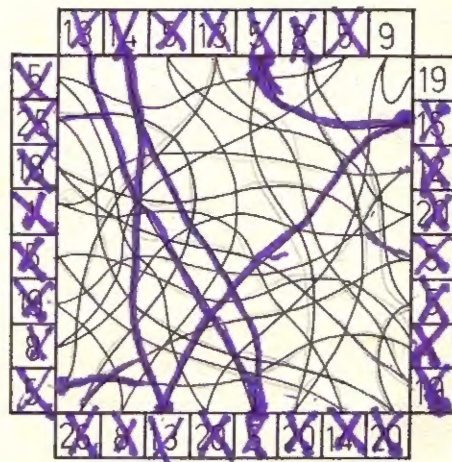
2 Mijn eerste is een hoofdbedekking, mijn tweede een lengtemaat en mijn geheel een vlinder.

3 Mijn eerste is een muzieknoot, mijn tweede een stad in België en mijn geheel een landsbestuurder.

4 Mijn eerste is een wagen, mijn tweede een hoofddeksel en mijn geheel een vloerkleed.

5 Mijn eerste is een stuk toiletgerei, mijn tweede een aanwijzend voornaamwoord, mijn derde een jongensnaam en mijn geheel is een vriend.

SPREEKWOORDPUZZEL

Op de randen van dit vierkant staat een spreekwoord in cijfers. Elk cijfer stelt de zoveelste letter van het alfabet voor. (Dus a = 1, b = 2, c = 3 enzovoort.) Om het spreekwoord te vinden ga je als volgt te werk: je begint bovenaan links met het cijfer 13 en je gaat langs het lijntje naar het volgende en zo maar door. De getallen schrijf je achter elkaar op en dan zoek je als je klaar bent uit welke letters het zijn.

KOP-EN-STAARTPUZZEL

1 SLA
2 VLO
3 KAR
4 WOL

Van deze woorden hak je de kop (dus de eerste letter) af. Dan plak je er een staart van één letter aan, zodat je woorden krijgt, waarvan je hieronder de omschrijving vindt.

De (nieuwe) achterste letters vormen dan de naam van een vervoermiddel.

1 dun plankje
2 vod
3 papegaai
4 boom

13-5-14-13
15-5-20-8-5-20-25-26-5-10
19-13-5-4-5-14-1-12-20-5-
8-20-5-8-19

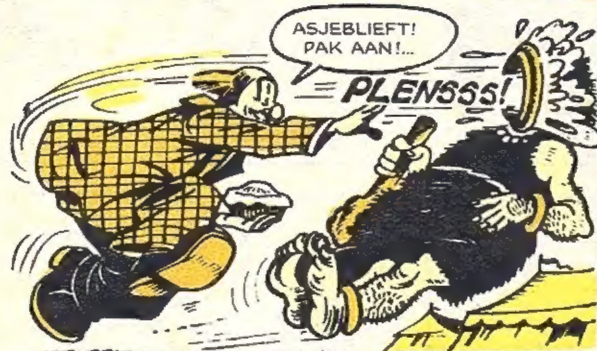

COCO de CLOWN

MOET DIE SUKKEL EEN WILDEMAN VOORSTELLEN?
HET LIJKT NERGENS OP!

HET SPIJT ME, MENEER; IK KAN NIET WILD MEER WORDEN.

JE MOET ER WAT AAN DOEN, COCO. GA JE GANG...

IK ZAL HEM WEL WILD KRIJGEN...
IJS-TAARTEN

ASJEBLIEFT! PAK AAN!...
PLENSSS!

MMMMM... HEERLIJK! IJS!

HOE KRIJG IK DIE MAN WILD?...

BOEHHH! APESNUIT! BAVIAAN!
HA HA HA...
HI HI HI...

HET LUKT NIET MEER, MENEER.
DAN MOET IEMAND ANDERS VOOR HEM OPTREDEN...

JIJ!!!

ZIE IK ER ZO WILD GENOEG UIT?

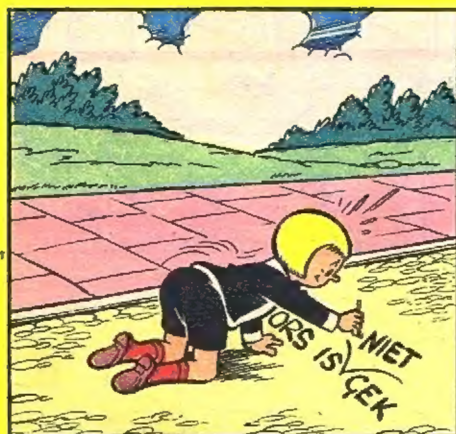

WOU JE ME MIJN BAANTJE AFNEMEN?
HÈ?!

IK NIET WILD? WACHT MAAR!...

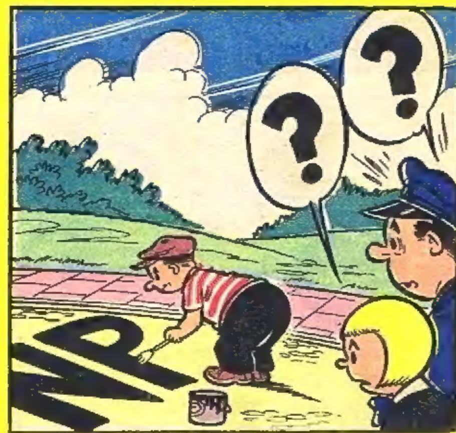

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.